

ČASOPIS
RODOPISNÉ SPOLEČNOSTI
ČESKOSLOVENSKÉ
V PRAZE.

ROČNÍK III.

I   9   3   I

R e d i g o v a l
Ph. Dr. ANT. MARKUS.

V P R A Z E 1931

Nákladem Rodopisné Společnosti Československé v Praze.
Vytiskl „Družstvotisk“ v Třeboni.

Ondřej Franta, černínský archivář:

Listář Sedčický.

(Dokončení.)

83. Martin *Havel Žlutický* rodičům oznamuje, že se řízením Božím a vyhledáváním dobrých lidí dostal do města *Vlašimě* za pana rechtera, kdež doufá, že v lepším štěstí postaven bude než v Praze. U sv. Štěpána Velkého v Novém městě Pražském na den sv. Havla 1615 (16. října).
84. Dorota *Fínová* synu Adamovi, jenž z Prahy se odebral, domlouvá, proč jí o sobě žádné zprávy nedává, ač jiným známým píše; napomíná syna k bohabojnosti a vyřizuje pozdravy sester. V městě *Písku* tu neděli před sv. Lukášem 1615 (11. října).
85. Úryvek psaní, v němž kněz David *Žlutický* rodičům na jejich dopis odpovídá a trpce na smutné poměry u nové konsistoře vládnoucí si stěžuje.
88. Nejmenovaný — as farář *Vidhostický* — panu Adamovi, bratru zvláště milému, správci školy, posílá na další vychování a vzděláníocha sirotka, na kterého pán, pan *Oudrčský*, platiti se zavazuje. Na Vidhosticích 23. Martii 1615.
89. Nejmenovaný z *Manetiny* posílá správci školy ve *Žlutičích* Markovi *Jaroměřickému* na expensi pro sirotka Václava *Čampa*la na 6 neděl 36 gr. a prosí, by žáka v kázni držel. V Manetině, v neděli po sv. Trojici 1615 (21. června).
90. Nejmenovaný píše správci školy (bakaláři), od něhož v minulých dnech manželka jeho z synky domů vzala, by mu poděkoval za vše dobré, co dětem učinil. 1615.
91. As správce školy ve *Stříbře* (*Misae*) správci školy ve *Žlutičích* (bratře Marku) se omlouvá, že k němu nepřichází, příčinu poví, až půjde do *Žatce*; žádá by mu poslal některého kumpána, za kterého že mu pošle asi z sekundány. Misae 1615.

93. Dorota *Finová*, matka školního mládence v Žluticích Adama *Finy*, jinak *Strádala*, odevzdala psaní synu svědčící Regině *Komárkové* ze Žlutic, nyní v Písku obývající, by je o postním jarmarce v Plzni někomu ze sousedů Žluticích k doručení synovi dodala. Ta po návratu z Plzně oznámila, že psaní slovutnému panu Janu *Řeřábkovi* odevzdala, avšak syn dosud žádné odpovědi neposlal, prosí tedy pana Řeřábka o zprávu, dodal-li psaní synovi čili ne. V městě Písku ve čtvrtek po sv. Duchu 1615 (11. června).
94. Nejmenovaný soused *Písecký*, dobrý přítel zemřelého otce školního mládence Adama *Finy*, domlouvá témuž Adamovi, proč na vyzvání purkmistra města Písku do města k nim k usporyádání záležitostí dědictví po rodičích se dostaviti, ani nepřišel ani žádné odpovědi nedal. V městě Písku v pondělí den sv. Vítý 1615 (15. června).
96. Nejmenovaný správce školy v Chýšech píše Žlutickému panu bratru Adamovi, že se mu narodila dcerka, by přijel za kmotra. V Chýšech 29. Octobris 1615.
97. Nejmenovaný soused žaluje městské radě o utrhačství Matěje *Bílka*, jenž jej nařkl, jakoby ovčí dobytek Němcům prodával, čímž že jej v ošklivost u spolusousedů uvésti chtěl; dále jej neprávem nařkl, že by *Rotkupovi* ovci ukradl a posléze manželce jeho milé tuplovaných kurev nadal. Prosí o ochranu. V Žluticích ve čtvrtek po sv. Ludmile 1615 (17. září).
98. Sestry *Finové* píší bratru Adamovi (na škole Žlutické), že se za něj u matky přimluvily, která jemu zároveň píše a 2 knihy tisknuté, 4 psané a ručník mu odesílá. V městě Písku tu středu před sv. Kateřinou 1615 (18. listop.).
99. Nejmenovaný píše Adamovi, bratru milému, v odpověď na psaní, že s radostí slyší o jeho dobrém zdraví i o tom, že u patronův svých přízni se těší. U nich pověst jde, že *Pasovští* do Čech vtrhnou. V městě Písku 24. Novembries 1615.
100. Správce školy *Klatovské* vypovídá městu službu k sv. Havlu. 1615.
120. Václav *Gryspek z Gryspachu na Nečtinách* žádá pana Adama Jiřího *Kokořovce z Kokořova* na Žluticích, Štáhlavech a Hrádku Prohořském o vydání spravedlnosti dcerám po † otci Janu *Havlíkovi*. Na Nečtinách v úterý po sv. Anně 1615 (28. čce.).
121. Jan z *Klenového a z Janovic* na Žinkovech zve nejmenovaného rytíře, pana švagra a syna svého zvláště milého, k svatbě

dcery své Anny s urozeným panem Janem Kryštofem Říčanským Kavkou z Říčan a na Dobrši. Na Žinkovech, v úterý po Hromnicích 1615 (3. února).

135. Adam Utenhofer z Utenhofu a na Kozlové posílá řezanou ceduli panu Mikuláši Ratiborskému ze Chcebuze a na Marticích ve příčině zadržalého desátku faráři Kozlovskému z Kmetcích dvora ve vsi Linči. V pondělí po neděli smrtelné 1615 (6. dubna).
136. Bohuchval Berka z Dubé na vznesení Šimona Šermaula ze vsi Kovářova pokládá městské radě v Chýsech den o spravedlnost po † manželce na dvoře Pulcově ve vsi Vladořicích. V Chýsech, v pátek po sv. Medardu 1615.
137. Šebestian Juda, městěnín města Žlutic, posílá řezanou ceduli slovutnému panu Linhartovi Klemajerovi o vydání svědomí v jeho při proti městskému rychtáři Janovi Beranovi. (V hospodě městského rychtáře 17. září 1615 bil pekař Falta žejdlíkem Judu a když se tento bránil, spoličoval jej Beran, nadávaje mu psů, šelem německých, lehkomyslných.) V Žluticích 28. listopadu 1615.
143. Město Žlutice upomíná nejmenovaného rytíře co rukojmí pana Jana Václava Nostic a na Outvině o dluh 1000 kop. V Žluticích, 9. Octobris 1615.
144. Jáchym Libšteinský z Kolovrat na Rabštejně, který k žádosti města N. dal městského poddaného Jana Sirotka z krádeže viněného na rukojmí z vězení propustiti, klade den k postavení Jana Sirotka a k projednání věci. Na Rabštejně, v neděli po novém letě 1615 (4. ledna).
145. Město Žlutice k žádosti města Chýší dávají výhost Kateřinč, dceři Šimona Poláka ze vsi Semtěše k sňatku s Vítěm Karafiátkem, pekařem. V městě Žluticích, ve čtvrtek po sv. Františku 1615 (8. října).
146. Úředník pana Jachyma Libštejnského z Kolovrat na Rabštejně na intercessi Žlutických o dopomožení ke dluhu jich spolu-sousedě Esteře odpovídá, že dlužníci také pánu mnoho dluhují, kteréžto dluhy v prvé řadě se musí zaplatiti; zbude-li po zaplacení pána ještě něco, to že na dluhy Esteře se obrátí. Na Rabštejně 14. Octobris 1615.
147. Město Žlutice klade městu Chýším den k rozeznání škod, které od ovčáka Chýšského poddaným Žlutickým se dějí. V městě Žluticích, v sobotu po sv. Máří Majdaléně 1615 (25. čce).

148. Město Žlutice intervenuje u města Chýši o výhost a zachovací list pro Jeremiáše Smrčka, jenž k nim do města přiženiti se chce. V městě Žluticích, v úterý po sv. Linhartu 1615 (10. listop.).
149. Město Žlutice k přípisu Chýšských odpovídají, že Jakuba Pittu k placení dluhu z rukojemství přidrží. V městě Žluticích, v sobotu po sv. Františku 1615 (10. října).
151. Město Královice žádá Žlutické o dopomožení k dluhu, který jich spolu soused Jan Koželouch za Vrbou ševcem na předměstí má. V Královicích, v sobotu po sv. Jeronýmu 1615 (3. října).
152. Město Žlutice oznamuje městu Chýším, že k žádosti Berounského císaře rychtáře Maxmiliána Albína v jeho případu s rukojmími Jiříka Břeslavského z Chýší o vzešlé škody z pře hlavní pokládá stranám den v pátek po sv. Matouši na rathouze (25. září). V městě Žluticích, 20. Octobris 1615.
153. Úředník pana Václava Gryspeka z Gryspachu na Nečtinách píše Žlutickým, že jejich poddanému pro krádež dříví odňatého koně na jejich žádost vydal, žádaje jich, by témuž poddanému svému pokutu dle vyměření zemského uložili a k ní pánu jeho dopomohli. V Nečtinách, v pátek po sv. Janu Křt. 1615 (26. června).
154. Úředník pana Hasištejnského z Lobkovic v Toužimě oznamuje Žlutickým, že v pátek před sv. Duchem (5. čna) k ohledání mezníků nad vsí Mlynčany najít se dá. V Toužimě, v den Nanebevzetí Pána Krista (Vzstoupení Páně) 1615 (28. kv.).
156. Město Žlutice k žádosti pana Jindřicha Oudrčského z Oudrče úředníku panství Chýšského stížně oznamuje, že Jan Krejčí z městečka Lubence neprávem se vkládá v kus dědiny a louky pana Oudrčského, který týž dvůr za svobodný a nezávadný byl koupil; kdyby týž Jan Krejčí od počinání svého upustiti nechtěl, nechť se den určí k místnímu shlédnutí. V městě Žluticích, v úterý po sv. Janu Křt. 1615 (30. čna).
157. Město Žlutice oznamuje sousednímu městu (Chýším), že spolu soused Šimon Dolanský dluhu Jana Ekeru odpírá, není-li tím Jan Eker spokojen, pokládá se stranám den k vyslyšení na čtvrtek nejprv příští na rathouz. V městě Žluticích, ve čtvrtek po sv. Linhartu 1615 (12. listop.).
158. Město Ostrov (Schlackenwerda) k žádosti cihodného kněze Bartoloměje Seegera, faráře v Boru (Haida) vydává pod městskou pečetí dosvědčení o poctivém splození syna Samuelu Seegra. 1615.

159. Město Žlutice žádá pana *Hufara* o určení dne k rozeznání škod, které se jejich poddaným ve vsi *Štourově* od čeládky jeho dějí. V městě Žluticích, v pátek po sv. Vítu 1615 (19. čna).
160. Město Žlutice píše urozené přítelkyni a sousedč, že k její žádosti zabavený ovčáku dobytek propustili, ovčák však že k nim se dostaviti a poškozené spokojiti jest povinen. V Žluticích, v pondělí po sv. Jakubu 1615 (27. čce).
161. Město Žlutice oznamuje městu *Chýším*, že k žádosti Maxmiliána *Albína* v jeho při proti rukojímí Jiříka *Břeslavského* pokládá se den na rathouz. V městě Žluticích, v pátek po Všech Svatých 1615 (6. listop.).
162. Město Žlutice přimlouvá se u *Chýšských*, by *Honza* mlynáře, u něhož spolusoused jejich *Vavřinec Kopach* ukradené mu věci poznal, k vydání cizího majetku přidrželi. V městě Žluticích, ve středu po sv. Linhartu 1615 (11. listop.).
163. Město Žlutice píše Chýšským, by ucházeči o spravedlnost po Jakubovi *Machovi* nároky své cestou právní uplatnili. V městě Žluticích 1615.
177. Vilém *Smetana*, švec v Žluticích, jež byl cech vyvrhl, žádá řezanou cedulí městěnina Jana *Bečváře* ve své při s cechem o svědomí. V Žluticích, v sobotu po sv. Bartoloměji 1615 (29. srpna).
179. Úředník hraběte Jindřicha Matesa z *Thurnu* dává výhost poddáné (německy).
180. Oznámení o narození dítěte a žádost za kmotrovství (německy).
181. Město Žlutice intervenuje o výhost pro Tomáše *Tkadlce* u nejmenovaného rytíře. V městě Žluticích, v pátek po sv. Diviši 1615 (16. října).
182. Město Žlutice panu *Hufarovi* oznamují, že dle dřívější domluvy zajali jeho ovčáku, který honěním ovcí přes louku jejich poddanému ze vsi *Štourova* nemalou škodu způsobil, a žádají, by ovčáka k tomu přidržel, aby jak škodu svévolně učiněnou tak i vzešlé útraty nahradil. V závěru stížně mu ohlašují, jak jejich primas Ondřej *Kalirach* v plné radě do něho, pana *Hufara*, si stěžoval, kterak při potkání v Hořejší bráneně jemu primasovi na jeho křesťanský pozdrav nekřestanský odpověděl: »aby mu čert děkoval«. V městě Žluticích, ve středu po Nanebevzetí P. M. 1615 (19. srpna).
184. Ortel města *Bělé*, vyměrující Jindřichovi *Matoušův*, který Buřianovi jinak *Buršovi* nos uřál, pokutu 70 kop i úhradu vzeslých škod. V pondělí po neděli křížové 1616 (9. května).

186. Dlužní list Jakuba Šrakala slov. panu Petrovi *Rewendlovi* na sumu 12 kop. V městě *Žluticích*, v pátek po sv. Marku Ev. 1616 (29. dubna).
188. Město *Chýše*, posílá *Žlutickým* psaní ohradné, aby dlužníky jejich spolusouseda Řehoře Řepanského k placení dluhů za slady přidrželi. V Chýšech, v den sv. Bartoloměje 1616 (24. srpna).
190. *Žlutice* prosí nejmenovaného urozeného pána, (asi *Kolonu z Felsu*), aby poddaného svého Matěje *Ducmana* v Brazci k placení dluhu jejich spolusousedu Janu *Vodkovi* přidržel. V *Žluticích* 4. Januáři 1616.
191. *Žlutice* odpovídají uroz. panu Maximiliánu *Hoštálkovi z Jarovice*, primátoru *Žateckému*, na jeho dotaz, že při obci jejich není nikoho, kdo měl poddané, ze kterých by platiti měl berni neb defensí. 1616.
210. *Žlutice* dávají Klimentovi *Gartnerovi* vysvědčení zachovalosti. 1616.
212. Řezaná cedule Jiříka *Zajice z Hazmburku a na Mšeném* k *Mělicharově Strauchovi z Chlumku a na Račinévsi* o pokutu 100 kop za to, že na gruntech jeho s dlouhou ručnicí chodil. 1572.
213. Řezaná cedule od téhož k témuž o pokutu 10 kop za to, že myslivost s chrty na cizích gruntech provozoval. 1572.
214. Nejmenovaný odpovídá panu Kryštofovi *Sekerkovi* na jeho řezanou ceduli o pokutu 100 kop, jakoby na gruntech jeho s dlouhou ručnicí chodil, rovněž řezanou cedulí, že tomu odpírá a že z toho usvědčen není.
219. Jiřík ze *Zahrádky a na Chrastu* řezanou cedulí táže se Jindřicha *Sasky* jinak *Vojíře z Vojovic* na *Smilkově a Zátvoru*, zná-li se k tomu, co roku 1613 na královské hospodě v *Brodě Českém* o něm byl mluvil, že by přesvědčený lhář byl.

Boh. Petr:

Nejstarší selské rody obce a někdy panství Bílých a Červených Poličan.

*B*ílé Poličany (o. Dvůr Král. n. L., 390 obyv. v 92 domech) jsou osadou prastarého založení vynikající odedávna značnou rozsáhlostí. V době nejstarší (13. stol.) jmenovány prostě Poličany, teprve značně později, před r. 1600, vyskytuje se rozdílný název Poličan Bílých a Červených. Tyto zašly za 30leté války, nejspíše r. 1645 docela. Jediným zbytkem jejich je »Červený dvůr«, lidově »Na Červenejch«. V obou vsích byly tvrze, v Bílých Poličanech posud je zámek.

Románský portál kostela někdy poličanského, teď v Lanžově, podává o stáří osady nezvratné svědectví vedle nálezů archeologických.

Po stránce rodopisné zajímavé je, že více rodů zdejších i bližšího okolí udrželo se na původních bydlech přes všechny bouře válečné, jmenovitě války 30leté, až do nedávných dob, ba některé kvetou tu dosud. — Koncem st. 14. známe Peška, řeč. *Beránek* z Poličan¹⁾) a jméno druhého nejstaršího osadníka (vedle jmen vládyků a plebánů poličanských ovšem) a to nepochybně na Červených Poličanech jest Vít *Beránek*, s nímž r. 1418 plebán (či kněz) poličanský Oldřich o desátku a louce pod kostelem jednal.²⁾

Z dob pozdějších osvětluje nám alespoň část osedlé vsi, t. j. díl Poličan Bílých urbář Jiřího z Valdštýna, pána na Hostiném a Miletíně, založený r. 1561.³⁾) Tehdy bylo tu celkem 10 poddaných: Pavlík *Rychtář*, Vavřinec *Fousek*, Jíra *Debelků*, Martin *Drley*, Václav *Žloutků*, Jan *Jiráků*, Martin *Zahrádka*, Bureš *Heylů*, Václav *Škvrlík* a Jan *Blažků*.

¹⁾ Platil i kopu faráři do Chotěbořic. Man. Xcimum ab a. 1393, f. 20.

²⁾ Lib. erect. X, m 1.

³⁾ Archiv ministerstva vnitra v Praze, sbírká urbářů.

Všichni odváděli obvyklý úrok sv. jiřský a sv. havelský, slepice »česní« a pracovali na panském ve žnách. Zahrádka a Škvrlík byli povinni trhati po i záhonu konopí a vykopávati i záhon řepy. Jan Blažků o sv. Martině pánovi »hus krmnou« donášel.

V tomto prameni shledáváme se již se jmény rodů, jež potom celá staletí kvetou ve vsi neb na panství dál, navzdor válečným zhoubám a pustošením, neboť dle zápisu v zemských deskách prodává l. 1637 při Engelburka Zárubová, v lanžovském kostele odpočívající, statek svůj Bílé Poličany »nanejvýš na hospodářství a lidech splundrovány«.¹⁾

Rokem 1636, však počínaje, založeny byly matriky v blízkém městečku Miletíně, kam se z Poličan pro nedostatek kněží za církevními úkony docházelo, poněvadž kostel lanžovský, nepochyběně pobořený, trval bez kněze. V matrikách miletínských, poněvadž zápisu nepřetržitě chovají, lze sledovati rody poličanského panství a obcí Poličan²⁾ až do r. 1684, kdy již v Lanžově, kam farou Poličany patřily, byly založeny matriky vlastní. Setrváčností docházelo se sic ještě nějaký čas do Miletína, zvlášt když farář miletínský byl zároveň administrátorem lanžovským.

Nejstarší A matrika miletínská (1636—1665) má na str. 9. pro nás zajímavý údaj ze dne 14. III. 1641, kde označuje: Adama *Vosmíka*, Jana *Pavlů*, Evu *Reznici* a Kateřinu *Škvrlku* výslověně z Červených Poličan. Z toho souditi můžeme, že v té době snad ještě několik stavení, třeba valně sešlých, k tvrzi červenopoličanské patřících, trvalo.

Soupis poddaných z r. 1651³⁾ nezná již Červených Poličan a zemské desky r. 1657 dosvědčují, že z jejich tvrze zbývá pouhé místo a tam kde dvůr poplužní býval, jen »špatný malý chlíveček« a snad »jednu stodůlku« najdeme. Poddaní pak na díle zbehli a vymřeli a grunty jejich spáleny a na díle zbourané leží.⁴⁾ V následujících desetiletích píše se sic v matrikách lanžovských znova »z Červených Poličan«, ale tu již běží jen o čeleď obnoveného panského dvora.

Jevil se pak stav osedlých na Bílých Poličanech tři léta po skončení války zotileté, r. 1651, takto:⁵⁾

V panském dvoře:

K. K. *Starímský*, rytíř, hejtman 45; Bartoloměj *Švanda*, purkrabí 45, Dorota 35, Václav 9, Karel 5; Jiří *Purkhart*, posliček

¹⁾ DZ 300, L 27, 147, H 30.

²⁾ Červených ovšem jen velice skrovně.

³⁾ Seznamy poddaných v archivu ministerstva nádraží, sv. R, č. ř. 109, hradecký kraj, č. 47.

⁴⁾ ZD 311, G 24.

⁵⁾ Prvé jest vždy jméno otce, druhé ženy, dále synů neb dcer. Povolání ostatních osob v domě zvlášt označeno. Číslo za jménem značí věk.

15; Jan *Ettrich*, sládek 39, Dorota 30, Václav Räyl, pacholek v palírně 20, Jiří *Denšík*, učedník v palírně 18; Martin *Debelka*, ovčák 30; Tobiáš *Šperling*, pacholek 22; *Gregorius*,¹⁾ pacholek 20; Jiří *Mikš*, honec 17; Adam *Stieller*, honec 17; Maria, ovčačka 26, Dorota, děvečka 20, Anna, skotačka 17; Václav *Hampel*, mlynář 42, Sabina 32; Růžena *Bílá*,²⁾ děvečka 22; Bernard *Vacek*, kovář 50, Anna 40, Dorota 13, Jan, pacholek kovářský 22, Kateřina, děvečka 20; Jan *Pavlena*, hlídáč 49, Kateřina 47, Dorota 15, Anna 12.

Vesnice Bílé Poličany:

Jan *Richter*³⁾ rychtář 52, Alžběta (Elisabeth) 42, Jan 13, Dorota 11; Jaroslav *Schimka*, podruh 32, Dorota 30; Kateřina *Schkwrlicze*, zahradnice vdova 54, Václav (syn) 14; Václav *Bílý*, skoták 10, Alžběta *Bílá*, děvečka 12; Václav *Pavlík*, sedlák 50, Dorota 30, Jiří 16, Martin, pacholek 26, Dorota děvečka 30; Jan *Bílý*, sedlák 46, Dorota 35, Dorota 16, Jindřich pacholek 20, Jan honec 13; Jan *Barták*, sedlák 50, Kateřina 43, Václav 23, Kateřina 18, Jan 14; Jan *Heyl*, zahradník 43, Dorota 46; Kateřina *Bílá*, děvečka 22; Václav *Barták*, sedlák 40, Dorota 30; Dorota 7, Jan 5, Maria děvečka 25, Václav pacholek 20, Alžběta skotačka 12; Václav *Čapek*, sedlák 40, Dorota 38, Kateřina 11, Jan 7, Anna 2; Jakob *Schimek*, domkář 50, Marie 45; Bartoloměj *Poplusz*, řezník vdovec 56, Jakob (syn) 22; Jiřík *Petera*, sedlák⁴⁾ 21, matka Marta 80, Anna *Vítková* děvečka 20, Marie *Feiková* podruhyně 30.

Celá ves Bílé Poličany měla tely r. 1651 celkem 78 obyvatelů, z nichž 30 zaměstnáno bylo službou při panském dvoře. Katolické víry bylo pouze 8 osob. Na tvrzi hejtman s purkrabím, ve dvoře kovářský pacholek, ve vsi obě rodiny Šimkovy a podruhyně Feiková.

Objasňuje-li soupis detailně rodinné poměry, poskytuje nám berní rolle z r. 1654⁵⁾ možnost poučiti se důkladně o mohovitosti jednotlivých rodin po stránce hospodářské.

Srovnáním obou vidíme, že do vsi přibylo v krátkém poměrně čase tří let více nových rodů. Byli r. 1654 v Poličanech osazeni.⁶⁾

Jan *Bílej* 21, Václav *Pavlík* 30, Václav *Barták* 30, Jan *Balzar* 18, Martin *Heyl* 18, Václav *Čapek* 17, Jan *Škverklik* 16, Tobiáš *Jukliček*⁷⁾ 35.

¹⁾ Jméno křestní?

²⁾ V originále vždy »Weisz«, ovšem nesprávně.

³⁾ Označení »Richter« není tu příjmením, znamená pouze povolání. Vlastní jméno nepochyběně Pavlík. Viz při r. 1561.

⁴⁾ Z dílu statku Velehrad-Dubeneck.

⁵⁾ Zemský archiv v Praze.

⁶⁾ Číslo za jménem = výměra pozemků ve strychách!

⁷⁾ Usadil se nově r. 1653 (podobně i kovář Bernard Vacek).

Po 8 sedlácích následuje 5 chalupníků:

Jan Vávrů 12, Kateřina Škvarklová 10, Krištof Turek 5, Bernard Vacek 5, Václav Havlíček¹⁾ 3.

Zahradníci byli tři: Martin Machek švec, Jan Sedláčků tkadlec, a David Kord.

K doplnění budiž tu položen výčet jmen,²⁾ jež na panství bělo- a červenopoličanském zaznamenává berní rolle r. 1654:

Adamec, Ambrůžek, Balihar, Barták, Bílý, Brekl, Brzek, Čapek, Doležal, Drobek, Duchek, Etrich, Feik, Flegel, Freiberk, Havlíček, Heyl, Holan, Hollas, Hollman, Hlušec, Hrdina, Janů, Jaroš, Jíru, Jakl, Jukliček, Kinzel, Kleper, Knourek, Kočí, Kord, Kopecký, Kosek, Kozák, Kříž, Křízálek, Kracík, Kučera, Kudrnovský, Kunz, Lachman, Leder, Lukáš, Macháček, Macheck, Malý, Marek, Masopust, Marků, Mikeš, Mikuláš, Nemojovský, Pavlík, Pazelt, Pecháček, Perger, Petera, Piczek, Püst, Ponikelský, Reil, Rumler, Reifstorb, Reimánek, Sedláčků, Sleyer, Seifert, Samotný, Sládek, Soldát, Sytko, Štěpař, Šedivý, Šobr, Sušíř, Šulc, Švec, Škvarklík, Šturm, Štupanec, Štob, Tohl, Turek, Truhlář, Trnka, Truxa, Utrych, Vávrů, Vacek, Vejner, Vizner, Vinkler, Vlček, Vondrouš, Vondráček, Vonka, Zvoneček.

Vesnice, o něž v tomto případě běží, jsou tyto:

Bílé Poličany, Dehtov, Doubravice, Lanžov, Mířejov, Ouhlejov, Rohoznice, Řečice, Sedlec, Trotina, Třebihošť, Velehrádek, Zábřezí, Zálesí či Zalezla, Zdobín, Zvičina. Osady Záborov a Lhotka (Poličanská) vznikly teprve značně později: Prvá počátkem stol. 18., druhá r. 1779 rozparcelováním panského dvora.

Shrneme-li celkem, vidíme, že podmínky pro genealogii některých rodů, starousedlých zvláště, jsou tu velmi příznivé. Vždyť jenom v matrikách miletínsko-lanžovských lze jejich stopu sledovat i mnohdy nepřetržitě od r. 1636 až podnes. Přibereme-li na pomoc prameny jiné (urbáře, cechovní knihy, knihy gruntovní, dochované archiválie atp.), vhodně kostru strohých jinak rodokmenů doplníme zajímavými fakty, třeba by tu šlo snad jen o rod vesnický, méně významný.

Vždyť již fakt sám, že předkové naši žili tu na svém dlele tří století je povznášející a opravňuje nás k jisté zdravé hrdosti.

¹⁾ Jukliček a Havlíček z dílu statku Velehrad-Dubeneč.

²⁾ Použito záznamů J. Petery v museu města Hořic v Podkrkonoší.

J. Šakař:

Z minulosti rodů de Bois a Waychetů v Týně nad Vltavou.

Vdruhém sešitě třetího ročníku Časopisu Rodopisné společnosti Čsl. napsal pan prof. Dr. A. S. Batěk pietní vzpomínku na své předky z rodu de Bois a Waychetů. Poněvadž dotýká se týnského cajkářství a soukenictví, přidávám k osvětlení spoje těchto živností s některými význačnějšími osobami z oněch rodů několik poznámek.

Lambert de Bois, zakladatel textilní dílny v hněvkovském dvoře u Týna nad Vltavou pracoval až do roku 1730 pod záštitou pražských arcibiskupů, Jana Josefa hr. Breunera a Ferd. hr. Khüenburga. Zakoupení v městě nezískal.

Lepší úspěch v jednání s týnskými konšely a soukenníky měl Petr Mayster zeykář, původem z Hollandu. Léta 1714 seděl v Týně ve vlastním, pohodlném domě a roku 1717 oženil se s Lambertovou dcerou, Annou Barborou de Bois. Když trpěl nedostatkem, oznamoval roku 1721 před zemskou visitační komisi, že Týn opustí. Potom však setrval a zůstal členem cajkářů Týnského panství. Dne 20. ledna 1723 vstoupiv do radního domu, žádal Petr Mayster soused, aby obligaci jeho na vyvřenou vlnu dvou centů po 38 zl. rýnských od Lazara Žida z Voldřichova, splatná při svatodušních svátcích, do radního manuálu se vtělila; k čemuž od konšel dán jest souhlas.¹⁾

Valně asi přibylo hollandskému mistru a jeho hněvkovským přátelům stavovského sebevědomí, když roku 1727 zdařilo se Lambertovi de Bois získat císařský patent na ustavení cajkářského cechu, jehož starším vedle hněvkovských mistrů Lamberta a J. Warzela byl i Petr.

Dne 20. května 1728 svoláni jsou cajkáři na týnský magistrát a tam podle krajského patentu tázáni, »je-li mezi nimi kartýř reš a

¹⁾ Urburní soupis domovních platů do r. 1721 v Liber Memorib. paroch. Týn VI.; Manuál radní v arch. měst.; Přiznávací tabella v arch. zem. v Praze; Registra kontribuční v arch. městském.

pracuje-li také jiné cajky vlněné? A je-li tu také nějaký kupec, který by takové dílo prodával?« Načež přítomní mistři odpověděli, že do konce žádný takové cajky nedělají, protože prospěch a náklad k tomu nemají. A také že žádný kupec toho díla v městě není.¹⁾

Roku 1730 utrpěl týnský cech cajkářů valnou škodu smrtí hněvkovského mistra Lambert de Bois. Avšak ještě v též létě získala rodina zesnulého nové opory sňatkem, slaveným dnem 4. října mezi Marií Antonií de Bois, Lambertovou dcerou, a soukenníkem cajkářem týnským Josefem Weichetem, původem z Německa. Z rodu tohoto vycházeli soukenníci a cajkáři plných sto let; nejprve v cehovních pořádcích rozdělených, později jen v sjednoceném cechu soukennickém.

Josef Weichert, zeť Lambertův, rostl v Týně nad Vltavou patrným věhlasem teprve ve druhé půli osmnáctého věku. Ještě roku 1750, kdy budovali si místní soukenníci své vrcholné dílo — vlastní valchu při řece Vltavě, není zápisu o zvláštním Weichetově vlivu na tento významný kus cehovní.²⁾ Za to roku 1770 při renovaci konšelské uveden byl Josef Weichert do sboru radních na místo sedmé a roku 1774 vedle Josefa Weichtera, otce, byl v radě konšel již také i syn Josefův Michael.³⁾

Rozkvět rodového jmění ukazoval se tehdy také současným vlastnictvím tří cenných gruntů. Svrchu psaný Michael byl držitelem domu čp. 114 st. poblíž císařské silnice, druhý syn Josefův, Josef, brzy po smrti otcově r. 1776 manželským sňatkem spojený s Annou, dcerou Josefa Nikolao, seděl »Na rámech« v domě čp. 96 st. a třetí syn Václav hned v blízkém sousedství držel grunt čp. 94 st.⁴⁾

Počátkem století devatenáctého, zvláště od r. 1807, pokoušela se-družina zdejších cajkářů a tkalců hedvábného cajku o vzkříšení zašlého cechu. Po r. 1812 dočkala se cehovního rádu a vě dnech listopadových slavila výroční volbu svých starších. Mezi jejími členy byl také Josef Weichert, cajkář, pracující ještě r. 1839.⁵⁾ Avšak také k místnímu cechu soukenníků hlásili se v tom čase někteří Weichetové, činností svou zvlášť zjevní. František Weichert z ulice Solní čp. 201 n.⁶⁾ těsil se z titulu cechmistra, kteroužto důstojností vyzdoven byl při volbě r. 1814 a 1823. Josef Weichert, vrstevník téhož, vy-

¹⁾ Manuál radní l. c.

²⁾ Partikulární kniha na prodej domů židovských v Městě Tejně n. Vlt. r. 1681 v arch. zem. v Praze.

³⁾ Prothocollum radní v arch. městském.

⁴⁾ Matriky; Katastr Josefinský v arch. zem.

⁵⁾ Einreichungs. protocoll v arch. městském.

⁶⁾ Bauparzellen. Protocoll v zem. arch. Katastr. map v Praze.

nikl dodávkami císařské armádě. Roku 1817 žádal o zálohu 16.000 zl. na svou práci přímo císaře. Krajská vláda uložila týnskému magistrátu místo vyplacení hotového peníze — jednání s Weichertovými manžely.¹⁾

Syn Josefa Weicheta, vnuk Václavův, Jakub Karel Weichert, zrozený r. 1805, opsutil rodinný zvyk věnovati se živnosti soukennické nebo cajkářské a stal se učitelem v Týně.²⁾ Město nevěnovalo však sousedskému synku zvláštní přízně. Roku 1832 učil již školní pomocník Jakub Weichert týnské školáčky na farní škole a v letech 1834—48 byl učitelem nově zřízené tamější jednotřídky německé. Potom vrátil se zase na místní školu českou. Skrovničké služné i vesnický plat, od rychtářů sbíraný, byly mu vydávány často nepřesně a teprve r. 1851 získal od obce zvláštní příspěvek 10 zl. mince konvenční. R. 1871 vzdal se úřadu.³⁾

Jakub K. Weichert byl posledním mužským potomkem svého rodu, v Týně nad Vltavou trvale žijícím. Mladší občany zajímal nejen vysokým věkem, nýbrž i postavou. Nápadně drobné, hubené tělíčko starého kantora, upiaté v dlouhý, šosatý kabátec a v zimě v řasnatý, modrý plášt, zachovalo si do posledních let vzácného stáří hbitost; a bledý, aristokratický obličej, ozářený ostrým zrakem, projevoval bývalou přísnost a vážnost ducha. Když ctihodný mládenec školní tuze zestárl, uvedl si roku 1883 do svého domečku čp. 132 n. na Malé straně manželku Josefu, rodem Korbelovou. A když 8. března 1898 klidně zesnul, rozloučil se s ním Týn nad Vltavou způsobem, hodného učitele a rodáka důstojným.⁴⁾

¹⁾ Einreichungs protocoll l. c.

²⁾ Matriky v arch. děkanském.

³⁾ Konf. kn. v arch. měst.; Jednací protokoly; Arch. školní.

⁴⁾ Matriky; Pamět. kn. městská.

M. Kolařík:

Pohřbení v kostele v Čížové.

Jako vůbec ve většině chrámů, tak i v starobylé svatyni čížovské bylo pod lodí chrámovou pohřebiště dobroditelů farního kostela, kněží a patronátních pánů »oficírů« (úředníků). Nikdy nebyl sepsán jejich seznam — jen v úmrtní matrice nalézáme chronologickým pořadem zápisy o úmrtích, kdy nebožtíkům poprán poslední odpočinek pod dlažbou chrámovou. Pokud místo jednotlivých pohřbů označovaly náhrobní kameny — jsou dnes již omšelé, úplně seslé, a jest litovati, že včasním zasazením do zdi chrámové nebyly uchráněny od zkázy. Toliko na jediném málo znatelný ještě kříž a kalich označují poslední odpočinutí některého kněze, a v kněžišti náhrobník z červeného mramoru se zbytky znaku Deymů ze Stříteže svědčí, že také na čížovské osadě před věky kvetl jejich rod.

A tak jen matriky nám prozrazují, kdo všichni došli posledního spánku v čížovském kostele sv. Jakuba. Probral jsem všecky knihy zemřelých, list za listem, zápis za zápisem, a co jsem tam nalezl, uvádím tuto — jak doufám i ku prospěchu rodopiscův — na světlo Boží:

- 1700, 12. IV., před oltářem u kazatelnice neb křtitelnice synáček stat. rytíře p. *Klaiza z Předotic* (Matr. tom. II. fol. 181).
- 1701, 16. IX., před oltářem sv. Petra a Pavla u kazatelnice druhý synáček ur. ryt. p. *Klaiza* ze dvoru Předotického (II. 189).
- 1705, 17. IV., Adam *Perlyth*, hejtman z Drhovle (II. 195).
- 1720, 4. IX., u oltáře P. Marie Bolestné Kateřina *Heklerová*, matka správcové v Drhovli (II. 237).
- 1723, 26. VI., při olt. P. M. Bolestné Tomáš *Mokrý*, farář čížovský, stár $39\frac{1}{2}$ roku, jenž »13 let bedlivě ovečkám přisluhoval« (II. 240).
- 1724, 29. I., Ferdinand *Majsner*, purkrabí čížovský, 42 l. stár (II. 247).
15. IV., v kryptě, mladý panáček Jan Josef *Deym*, 21 neděl, syn Jana Josefa Deyma ze Stříteže (II. 248).

- 1728, 17. IV., při olt. sv. Josefa, důchodňová Ludmila *Košínová* z Drhovle, věku 25 let (II. 262).
- 1730, 28. II., vedle kazatelny, dítě při prsu, Jan Nep. Tomáš Adam, syn hejtmana Kryštofa Antonína *Schwarzbacha* (II. 268).
- 1731, 25. II., při oltáři Božího Narození, dítě při prsu Jan Ign. *Ruppert*, syn Václava R., purkrabího, a Barbory (II. 273).
19. X., ¼letní dítě Josef Ign., syn obročního Jana *Petera* (II. 275).
- 1733, 16. III., při olt. sv. Josefa, 3leté dítě Dominik, syn důchodního Jakuba *Košína* (II. 282).
—, vedle olt. sv. Jana Nep., 1 rok starý Daniel Dominik, syn p. obročního Jana Jiřího *Petera* (II. 284).
- 1738, 23. XII., Ambrož Rudolf *Symond*, forstmistr na Čížové (II. 308).
- 1742, —, vedle Božího hrobu, kněz Isidor *Doucet*, strahovského řádu praemonstrátského, 34 let (II. 322).
11. X., vedle křtitelnice, dítě Josef Petr Jan Nep., syn po † Josefovi *Pišolovi*, důchodním mělnickém (II. 324).
- 1745, 4. X., dítě — bylo jen hodinu živo a toliko bába křtila — František, syn Matěje Josefa *Rocha*, hejtmana černínského (II. 334).
- 1747, —, Johanna *Puchlmezer(in)*, komorná J. M. (II. 339).
- 1751, 3. XII., vedle kruchtových dveří Jan Petr *Doucet*, 41 letý, farář v Čížové 11 let a 2 měs. (II. 353).
- 1753, 10. VI., při olt. Bož. Naroz., dítě z drhovelského zámku, 2 letá Barbora Anna Magdalena, dc. Václava *Šafaříka*, obročního (II. 363).
- 1760, 17. II., Jakub *Volfík*, hospodářský oficír, hejtman v Březnici, 66 let (III. 19).
7. VIII., blíž zpovědnice, Maří Magdalena *Straková*, manželka Františka Leopolda *Straky*, vrchního lobkovského panství v Drhovli (III. 20).
- V kapli sv. Barbory na hřbitově, r. 1759 postavené, byla krypta, do níž pochovány byly tyto čtyři osoby:
- 1762, 31. I., Monika Josefa Terezie, dcera Františka *Straky*, vrchního drhovelského, a máteře Kláry (III. 25).
- 1764, 13. I., Mikuláš Ignác Přibík, syn Františka *Straky*, ten čas vrchního, a Kláry máteře (III. 32).
- 1770, 12. III., Anna Monika, dc. Františka *Straky*, vrchního (III. 51).
- 1772, 21. II., Helena, žena vrchního lesmistra Josefa *Nittingra* ze zámku Čížové (III. 63).

Fr. Jeřábek C. s. R.:

Jmenný obsah matrik v Jistebníku (1725 - 1870).

Dle historických zpráv byla v Jistebníku (Slezsko) fara již r. 1581. Za pozdějších bouří zmizela.

Roku 1634, když na osadě provedena katolická reformace, přifařen byl Jistebník do Bílovce a v tamních matrikách zapisovány změny v obyvatelstvu. Bohužel jsou tyto první zápisu ztraceny.

Teprve druhá matrika bílovická (1653—1686) se dochovala. V ní čteme i toto: »Po první křestní knize, kterou začal 13. září 1629 první katol. farář Augustin Sokolovský ze Sokola, zemřelý zde koncem r. 1641 — následuje zde kniha druhá, kterou začal psáti r. 1653 Matěj Aug. Richter, řeholní kanovník z Fulneku a tehdy farář bílovecký«. Původci tohoto zápisu, kaplani Václ. Kligel a Ant. Früveger se přiznávají, že r. 1746 přepsali poškozené části druhé matriky.

Záznamy z Jistebníka přestávají v matrikách bíloveckých kolem r. 1668. V letech 1668—71 náležel totiž přechodně do farnosti v Bravanticích (Wolný, Kirchl. Topogr. I. 3). Kam se poděly zápisu z této a pozdější doby není mi známo. Teprve od r. 1725 vedeny jsou pro osadu jistebnickou zvláštní, samostatné matriky s pěknými rejstříky, uložené dnes na tamním farním úřadě.

V Jistebníku dlouho se drželi nekatolíci. Zápis v děkanském archivu svědčí, že r. 1690 bylo tu mezi 300 dospělých asi 20 nekatolíků, kteří odpírali přijímati svátosti. Farka jistebnická bývala vždy chudá a nestačila živiti kněze. Teprve od r. 1750 trvale vy pomáhal v kostele zámecký kaplan, jenž se r. 1784 stal farářem.

Matrik starších chová farní úřad čtyři svazky.

Kniha první, asi 500 stránková, vázaná r. 1860 do černé látky, nese záhlaví: »*Matrica ecclesiae commendatae Stibnicensis in quam nomina baptisatorum, copulatorum, defunctorum inscribenda sunt, erecta sub Joanne Josepho Pusch, tunc temporis parocho et decano Wagstadiensi ao sancto (jubilaei) 1725*«.

Zápis počínají se v červnu 1725. Na str. 7—196 křestní (do 19. 4. 1784) — na str. 198—285 snubní (do 16. 4. 1784) — na str. 321—435 úmrtní. V knize jsou sice zápis až do r. 1797, ale ty skrtnuty olůvkem, s poukazem na svazky další. Dodatkem čteme na str. 496—8 jedenáct zápisů šlechtických a kněžských z ll. 1728—68 a opis některých historických záznamů z ll. 1750—1810, jež se starých desek opsány v r. 1860.

Kniha druhá, jako obě další, je v nové pláténé vazbě. Je to matrika křestní (1784—1850). Obsah: Seznam kněží jistebnických (1781—1930), str. 1—468 křestní záznamy, následuje repertorium, po něm na str. 469—504 další záznamy a vojenská matrika (1812—1818). Na str. 515 čtyři zápis o narození dětí židovských (1822—1841).

Kniha třetí je matrika snubní (1784—1884). Obsah: Str. 1—259 zápis snubní, doplňkem matrika vojenská (1812—43) a rejstřík.

Kniha čtvrtá: zápis úmrtní (1784—1884) na str. 1—425 a rejstřík.

Jmenný obsah křestních matrik: Adamec (1726), Augste (1727); Baar (1855), Bahner (1849), Bailnar (Bal—, —er, 1726), Bartek (1832), Bartoš (1784), Barwig (1727), Beno (1802), Berta (1802), Beyer (1832), Billar (1801), Blahot (1755), Berger (1725), Bohle (1854), Böhm (1727), Bräuer (Brey-, 1725), Brieger (Brü—, 1727), Brossmann (1725), Bulianský (1821), Burjenský (1800), Bydžovský (1852), Bzonek (1793);

Cerný (1857); Comorovský (1759), Confaborský (1739), Czegan (1830);

Daněk (1851), David (1744), Demeter (1810), Diviš (1854), Dluhoš (1822), Dobola (1847), Dorňák (1811), Drusba (1733); Engliš (1863);

Fabián (1787), Fešárek (1836), Figal (1725), Fischer (1773), Foltin (1782), Forraiter (1735), Foytis (1752), Franz (1794), Freysler (Frai-, 1764), Freywald (1764), Fridel (Frü-, 1725), Fritsch (Frü-, 1728);

Gebauer (1780), Gelner (-ar, 1725), Gieler (1821), Gold (1740), Grela (Grö-, Gro-, 1756), Grinsch (Grüntsche, 1730), Gromann (1756);

Haan (Hoon, Hohn, 1750), Haas (1748), Habesker (1851), Hanke (Honk, Honc, 1747), Hampel (1821), Hanus (1725), Hatsko (1818), Hausmann (1746), Heinrich (1764), Hermann (1725), Hill (1859), Hladig (1784), Hlubojacký (Lu-, 1791), Hohnheiser (1822), Holdinger (1798), Hoph (Hopp, Höpp, 1725), Hruška (1743), Hulan (1817);

Jaschke (1780), Joner (1761), Jonis (1729), Jurka (1729), Ivan (1781);

Kadulovský (1827), Klaer (1733), Kammerer (1859), Kanclíř (1751), Kaufmann (1782), Kenast (1788), Kilnar (1786), Kinzel (1740), Kleček (1779), Knapp (nověji Knopp 1725), Knispel (Knü-, 1727), Knobloch (1768), Kolbe (1845), Kopřiva (1797), Kopschik (1765), Koschka (1767), Kotala (1858), Krčmář (1725), Kuběsa (1847), Kubica (1726), Kubík (1869), Kučera (1869), Kudelka (1743);

Lamprich (1783), Langer (Langn-, 1777), Lareš (1870), Laštovský (1803), Letschke (1729), Limpouch (1846), Lindner (-nt-, 1805), Lorenz (1725), Loschonzi (1789), Lubojacký (Hl-, 1792), Lusar (1741);

Maltřík (Mol-, 1823), Mandovský (1827), Martinek (1827), Martschinauer (1806), Matušek (1752), Mazedor (1804), Míček (1843);

Nebel (1784), Neblud (1728), Nelbühl (1730), Neubert (1742), Neumann (1847), Neywerth (1735), Neuwirth (1841), Nikolasch (Niklasch, 1733), Niksch (1802), Novák (1865);

Ohnheiser (1823), Ondrusch (1739), Opler (1727), Osecký (1846), Owesler (1806);

Parduba (1777), Pasker (1725), Pecháček (1843), Pernig (1728), Petřkovský (1782), Petrovský (1824), Philipp (1795), Piesch (1725), Pillar (1801), Pink (1857), Pleva (1811), Polášek (1849), Polínek (1848), Popek (1819), Pospěch (1773);

Radvanský (1732), Reichert (1725), Reinak (1811), Ridel (1814), Rigel (1797), Richter (1792), Rinke (1862), Rippel (1730), Roll (1727), Rosenal (1744), Rudolf (1866), Rytich (1730);

Sauermann (1746), Scuta (1770), Sebasty (1725), Šebesta (1828), Seitl (1849), Scheeda (1777), Scheider (1782), Schenk (1788), Schindler (1789), Schöner (1729), Schönweiss (1764), Schramke (1812), Schreiber (1785), Schubert (1863), Schwan (-oon, 1794), Sivý (1730), Skupník (1818), Šmejkal (1759), Somek (1865), Söppel (1802), Sova (1767), Spitzer (1822), Šrámek (1864), Staněk (1865), Stank (-ke, Stonk, 1726), Stankel (1765), Stareček (-čka, 1791), Stecker (1858), Stieber (1726), Stoklasa (1804), Stump (1794), Suchomel (1849), Sukeník (1865), Sukup (1738), Švéda (1775);

Tepřinský (1802), Teuchmann (Tei-, 1842), Theimer (1786), Tomáš (1768), Tomášek (1812), Toth (1817), Tyleček (1730);

Vantuch (1794), Vavroš (1742), Večerka (1726), Weiss (1802), Wilk (1732), Willert (1825), Vrána (1786), Vražidlo (1777);

Zapletal (1847), Zeidler (1793), Žemla (1743), Ziganek (1849),
Ziegler (1816), Zilletok (1768), Züngler (1828), Zukunft (1848).

Některé rody zastoupeny jsou neobyčejným počtem příslušníků:
Adamec (80), *Augste* (200), *Berger* (1000), *Barwig* (200), *Böhm* (70), *Breyer* (130), *Figal* (200), *Hanus* (140), *Hermann* (350), *Höpp* (600), *Knopp* (1200), *Krčmář* (150), *Lorenc* (250), *Pasker* (500), *Piesch* (250), *Reichert* (100), *Stieber* (160), *Večerka* (150), *Wilk* (150). Také jména židovská, jako David, Spitzer, Mandovský jsou v tomto seznamu obsažena.

Literatura.

Dr. Jan Muk, Po stopách národního vědomí české šlechty pobělohorské.
v Praze 1931. Bílé knihy, sv. 6. Str. 168, cena Kč 27.

Tato kniha pojednává o úseku vábného a často přetřásaného thematu: o poměru šlechty k českému národu. Autor snaží se sledovat národní uvědomění české šlechty (t. j. šlechty v českých zemích usedlé) v době pobělohorské. Zcela správně však obrací zkoumání své také nazpět do 16. století a začíná své líčení nastoupením Habsburků na český trůn. Dynastie různí se od většiny svých poddaných v českých zemích věrou, národností i jazykem, nechová však hned uvědomělého záště protičeského, máť dosti co činiti s rozporu, jež vyplývají z různosti náboženské. Také šlechta česky cítí a smyslí, přemnoží její příslušníci německy ani neumějí. Ale vývoj poměru byl silnější a vynucoval si praktickou potřebou znalost němčiny také u české šlechty. K tomu přistupují vlivy cizí kultury světské i náboženské, sňatky s rody zahraničního původu, vědomí národní otupuje, a to tím spíše, že »český protestantismus čím dálé tím více se dostával pod německé vedení«. Spíše jen ze strachu před konkurencí, než z opravdového zájmu národního brání se šlechta domácí přílivu rodů cizích, a známý zákon z r. 1615 přichází dílem pozdě, dílem není dodržován. Bílá Hora je smutným završením tohoto úpadku. Pobělohorská šlechta českého původu je katolická, je pod kouzlem živé kultury románské a zájem náboženský jest jí přednejší než zájem národní, stejně jako tomu bylo u šlechty nekatolické, která raději opouštěla svoji vlast než by se zrekla víry. Ale je v politice české šlechty té doby spíše tragický omyl, než naprostý nedostatek českého uvědomění, kterého neztráci docela ani generace doby Leopoldovy. Ovšem barokní kultura svojí mezinárodností působí také v tomto smyslu na českou šlechту promísenou s mnohými rody původu nedomáčího. Šlechta je přitahována kouzlem služby dvorské, a třeba politicky nebyla odcizena naprosto českému národu, přece jen postupující úpadek českého jazyka a písemnictví jeví své důsledky také na sílu národního uvědomění, jež dochází výrazu již více jen v stížných soukromých projevech jednotlivců než v sebevědomém vystupování celku. V souboru svých zemí dědičných dynastií považuje stále méně země české za základ svého mocenského postavení, jež hledí utvrditi spíše rozpietím své moci na západě v německé říši i na východě, na Balkáně. Přezírání českých zemí způsobuje reakci v řadách české šlechty, ale v třetí pobělohorské generaci zájmy dynastické převažují nad zájmy národními, vhodná příležitost k obnovení obnoveného zřízení zemského ve smyslu státoprávním zůstává nevyužita. Kniha Mukova se tu končí resignovanými slovy: »Marie Terezie dostala tak

českou korunu z rukou české šlechty bez výhrad a — cesta k centralismu byla Eudoucnosti otevřena».

K této knize napsal úvod Dr. Karel Stloukal: odvozuje ze studie Mukovy, spočívající na literatuře i bádání archiválním, že česká šlechta sama se vyřadila z vůdcovství národa, přímo vlastní vinou, ba »vlastní vůlí, tím že zradila české národní ideály a zapřela národní kulturu, svými předky zasazenou«. Takového závěru však, tuším, z knihy Mukovy právem odvozovat nelze. Autor knihy sám také žádného vlastního závěru nečiní, ponechávaje čtenáři, aby si konečný soud utvořil sám. Z celého díla Mukova je zjevné, že míra národního uvědomění české šlechty byla vždy závislá na mohutnosti kulturní i politické. Nelze říci, že úmyslně se česká šlechta odnárodňovala — vždyť i jiné vrstvy strženy byly prudkem doby, vzpomeňme jen, jak zněmčilá byla česká města, jak měšťanské rody českých jmén pohrdali namnoze náromem, z něhož vzešli, jak po-zvolna byli získáváni národním ideálům! Dobu obrozeneskou připravovalo osvícenství, a o tom nelze říci, že by v něm šlechta byla stála stranou. V 19. století bylo dosti šlechticů, jejichž národní tužby se kryly s cítěním ostatního národa. Ze nenastalo sbližení a splynutí naprosté, toho nejspíše přičinou byly složky sociální, jež národní ideály české prostupovaly vždy více a více až dnes zdají se vůbec nabývat převahy. A právě tyto sociální momenty oddalovaly u nás šlechtu od snah národních v té formě, jak je prožívala většina občanstva ostatního.

Mukova knížka jest krásně vypravena a překně se čte. Právě více referující, reserované stanovisko autorovo činí ji sympatickou a vědecky hodnotnou. Dostupná literatura je pečlivě citována — archivního materiálu ovšem použito bylo takřka výhradně jen z archivu černínského v Jindřichově Hradci. Přes vynikající postavení hradeckých pánů, přes velké bohatství jejich archivu, bylo by přece jen záhadno bývalo sáhnouti také k materiálim z archivů jiných. Není použito archivalií ze správy statků, není vůbec dotčeno sociální funkce šlechty ve státě — a přece i odtud by vytryskl nejeden paprsek osvětlující také momenty národní. Jest jen litovati, že Muk ukončil svou knížku rokem 1740. Právě v jindřichohradeckém zámeckém archivu byl by asi nalezl doklady, že i v 19. století representanti staročeského rodu dovedli se zastati svého národa a jeho snah i za cenu nepřízně samého dvora panovnického. Než i tak přináší práce Mukova nové osvětlení dávné otázky a poznovu dokumentuje oprávněnost výzvy prof. Pekaře, aby z šlechtických archivů bylo publikováno hojněji než doposud.

Ms.

Dr. Fr. Bednář: *Zápas moravských evangelíků o náboženskou svobodu v letech 1777—1781. Prameny k dějinám tolerančního patentu.* Nákladem král. české společnosti nauk v Praze 1931, Velká 8°, stran 642, 1 mapka. Cena 120 Kč.

Kniha se dělí na dvě části; v první autor pojednává o zápasu evangelíků o náboženskou svobodu, o odboji evangelíků na Valašsku, o protireformační činnosti probošta Haye, o vyšetřování, mimořádných soudech v Uh. Hradišti, o trestech evangelíků, dále o hnuti na jižní Moravě a na českomoravské vysočině a o vydání tolerančního patentu r. 1781 (strana 13—222). Druhá část (223—407) obsahuje přílohy t. j. prameny k dějinám toler. patentu, cenné tím, že obsahují hojnost místních a osobních zpráv. Ke knize připojen důkladný seznam míst a osob, takže hledání je velmi ulehčeno. Se stanoviska genealogického je to vzácný a důkladný pramen pro Moravu a dobu 1777—1781; šťastní mohou být genealogové, kteří najdou v knize své předky, neb tak důkladné zprávy o osobách, jejich povaze, charakteru a jednání nenajdeme snad nikde, leč v uvedených zprávách a protokolech, které kdysi byly s nimi sepsány. Taktéž místní zprávy jsou pro ony doby velmi cenné a zajímavé. Autor cituje pod čarou hojnost archiv. pramenů, hlavně v části první, a uvádí četnou literaturu odbornou, čímž usnadňuje podrobnou práci genealogům. Skoda, že

tato svého druhu jedinečná práce stojí dosud osamocena. Jak dobré by bylo mítí knihu podobného obsahu o době pobělohorské a pozdější! Rodopiscum moravským (hlavně z Valašska, českomoravské vysočiny a z jižní Moravy) doporučujeme tuto knihu.

Dh.

A. Bernheim: *Úvod do studia dějepisu*. Přeložil Dr. Václav Líva. Vydal Jan Laichter ve Výboru nejlepších spisů poučných. V Praze 1931, 8°, stran 193, cena brož. 28 Kč.

Pěkně vypravená kniha, hodící se nejen pro historika, nýbrž i pro rodopisce, který chce si napsati dějiny svého rodu a potřebuje znáti zásady moderního dějepisu jakož i zpracování sebrané látky rodopisné. Co nás v knize bude zajímati, je značné rozšíření citovaných pramenů a knih o prameny české; v tom spočívá pro nás význam překladu Dr. Lívy, jenž vlastně uvádí zde celou bibliografiu podle jednotlivých kapitol (filologie, paleografie, diplomatika, sfragistika, numismatika, genealogie, heraldika, geografie a j.). Na str. 65—69 je kapitola »Genealogie a soupisy osobních dat«; obsahuje pouze 9 řádků, avšak má 3½ strany drobného tisku s udáním příslušných pramenů, knih, časopisů, cizích i našich. že od r. 1929 existuje též Rodopisná společnost československá v Praze, že vydává již III. ročník svého časopisu, že je zde — byť populárně psaná — příručka Markusova, to p. překladatel neuvěd. Z nevědomosti či úmyslně? Buď tomu jakkoliv: i našim rodopiscům, kteří přece také musí se obeznámiti s metodami historické práce, knížka Bernheimova bude dobrou učebnicí.

Dh.

Bibliografie České Historie za léta 1927—1929, vydává Český Časopis Historický (ročník XXXVII.) podporou ministerstva školství a národní osvěty a České akademie věd a umění, sestavila Stanislava Jonášová-Hájková, přehledl Josef Klík. (V Praze 1931 nákladem Historického klubu, tiskem »Politiky«, stran 369 + XX.)

Knihu tuto a její předcházející svazky: Bibliografii za l. 1922—1924 a Bibliografii za l. 1925—1926 nelze rodopiscům dosti doporučiti. Zejména nyňejší svazek věnuje rodopisu (Genealogii) velikou pozornost, stat o něm plní pět stránek (27—31) a podává přehled o všech soudobých pramezech všeobecných, čistě genealogických, místních, rodinných a biografických. Do přehledu jsou pojaty veškeré samostatné spisy genealogické, ale i jednotlivé články z nejrůznějších časopisů českých, slovenských, německých, francouzských, anglických, italských, maďarských a j. Avšak nejen ze statí o genealogii, také z jiných oddělení této výborně registrované a s velikou plísní sestavené knihy může rodopisec čerpat zcela nové poznatky k doplňování svých výzkumů. Seznámí se s celkovou současnou literaturou historickou, pokud si všimá i historie zemí československých a najde tu nadějně prameny, o nichž dosud snad ani zdání neměl. Kniha je rozdělena na dvě hlavní části. První část, všeobecná, třídí se na 20 kapitol, z nichž pro rodopisce jsou nejvýznamnější kapitola I. (organisace vědecké práce, jež podává přehled o všech museích, knihovnách, archivech), kapitola 2. (Bibliografie), kapitola 3. (Soupisy rukopisů a edice pramenů), kapitola 4. (Pomocné vědy historické), kapitola 5. (Genealogie), kapitola 6. (Historická topografie) atd. Druhá část speciální, má 11 kapitol, z nichž první registruje prameny o době nejstarší až do r. 900, ostatní postupně prameny o dějinách z dalších století až do dějin Československé republiky. Na str. XIII.—XVI. čteme seznam všech časopisů, jež byly pro účel knihy excerptovány a na konci knihy (str. 329—369) je úplný rejstřík jmén všech v knize citovaných autorů.

A. P. Šlechta.

Místopis Kardašovy Řečice. Napsal Jaromír Hrubý, k tisku upravil Dr. B. Vít a. Nákladem města Kardašovy Řečice. Svazek I. 1929, str. 290, sv. II. 1930, str. 240. S množstvím obražů v textu i přílohou.

Jaromír Hrubý, rodák řečický a potomek rodu na Jindřichohradecku dávno usedlého, zasloužilý český spisovatel, novinář a prohlubovatel styků českoruských, dal svému rodišti již roku 1893 obsažné dějiny města a panství, výsledek plně a svědomitě práce archivní. Hluboká láska k domovině však nedala mu na tom přestati: s pří opravdu mravenčí sestavil ještě ve dvou objemných rukopisných svazcích »Místopis Kardašovy Řečice od nejstarších dob až do zrušení poddanstva« — po autorově smrti, takřka tragické, v roce 1916, dílo toto se podle ustanovení jeho poslední vůle dostalo do městského archivu řečického, odkudž nyní vedením Dr. Bart. Vítá a obětavým porozuměním obecního zastupitelstva stalo se tiskem přístupno všem řečickým rodákům a širší veřejnosti.

Vydání tiskem jest rozpočteno na tři svazky, a dosud vyšly díl prvý a druhý. Čtenář se tu dočítá o vzniku Řečice a jejím rozvoji, o cestách, lesích, polích, lukách, rybnících a stromoví, o názvech ulic a domů, o příjmeních, krajanech, místních pověstech, starých obyčejích i písničkách, o kraji a nářecí — nic není opomenuto, o čem se autoru podařilo získat zpráv. Svazek druhý obsahuje podrobné poměti řečických domů, od zaniklého hradu počínaje do poslední chaloupky — co neobsáhl po této stránce díl druhý, přinese závěrečný svazek třetí. Kdo pozorně probírá se touto knihou, je mile překvapen bohatstvím dějinných údajů a zpráv, jež v ní najde. Nejsou to jen věci ryzě místního významu. Kardašova Řečice jest rodištěm i působištěm početné řady vyniknuvších jednotlivcův, ať již jde o kněze nebo učitele, hudebníky, profesory, politiky. Národní dějiny v jednotlivých úsecích objevují se tu před zrakem čtenářovým jakoby promítnuty na plátně kinematografu. Není snad jediné otázky z minulosti K. Řečice, na niž by tu nebylo odpovědi.

Přirozeně rodopisec najde v tomto díle hojnou žen. Není nadsázkou, praví-li vydavatel na konci předmluvy k II. svazku: »Málokteré české město má podobné velké rodopisné dílo jako je toto«. A navrhoje-li dále, aby »každý majetník domu pokračoval v tom, co je v této knize o každém čísle psáno, a založil si rodinnou kroniku, která by zůstala stále v příslušném domě, i tehdy, když by se dům dostal do cizích rukou«, bylo by si jen přáti, aby také jiná města naši vlasti mohly se záhy honositi takovým místopisem i rodopisem, jako Kardašova Řečice. Tamní rodáci mohou právem vděčně vzpomínati pilného autora i pietního vydavatele a obětavých reprezentantů města. Ms.

Inž. Jan Černý: Místní dějiny obce Věkoš u Hradce Králové. Král. Hradec, nákladem vlastním, 1931, m. 8.

Knížka tato jest dokladem, že i dnes ještě žijí tradice starých českých selských písmáků, že i dnes aspoň v některých rodinách selských vládne živý cit rodinný a rodový. Dílko Černého nemí práce vědecká, ač z něho vyzírá mnoho znalostí věcí minulých, jež čerpá z dobré literatury a pro dobu novejší pak hlavně z vlastní zkušenosti. Pro zprávy rodinné dobrým základem jsou Černému rodinná tradice a rodinné písemnosti. Nás nejvíce zajímá přirozeně část rodopisná, v níž vypisují se dějiny vlastní rodiny autorovy od konce XVII. století. Knížka Černého jest novým dokladem, jak z úzšího zájmu rodopisného může vzniknouti kronika nejen rodiny a rodu, nýbrž i kronika rodné obce. Kjk.

Štěpánková Hana: Ke kořenům. (Z kroniky rodu.) Vyškov, Fr. Obzina, 1931, m. 8., 134 str.

V 41. knize Obzinových tisků vydala H. Štěpánková »malý obrázek z kroniky rodu, ale věrný a pravidlivý, zachycený proto, aby byl památkou a svědkem života v starých mlýnech na samotě«. (str. 8.). Ve formě belletristické vypravuje se tu historie mlynářského rodu Šedlbauerů na Maškovic mlýně v kat. obci Lhotě u Kdyně. R. 1677 prodala Anna Mašková, vdova po Jakubu

Maškovi, svůj mlýn Jiřímu Švábovi. K vnučce Jiřího Anně Marii přiženil se r. 1750 Němec Augustin Šedlbauer, syn Pavla Šedlbauera z dvora Köppeln v Zejbíši (Seewiesen) a založil pošlost lhoteckou, která se v druhém koleně úplně počeštila a dosud kvete na Maškovic mlýně, vydavši četné potomstvo. Autorce neběželo o sestavení přesných rodopisných dat, ač jich z matrik i jiných původních pramenů jistě měla dosti po ruce, nýbrž o zachycení ovzduší, v němž její předkové žili, pracovali, strádali i rostli hmotně i duševně. Knížka se dobré čte a jistě mezi mnohými rodopisci nalezne ozvuk při sepisování rodinné kroniky.

Ad. L. Krejčík.

V »Jahrbuch für Landeskunde von Niederoesterreich« (Vídeň, 1930) otiskl Dr. O. Mitis rodopisnou práci nadepsanou »Die schwäbischen Herren von Wehingen in Oesterreich«, zajímající nás z té příčiny, že Wehingové častěji se vyskytují na Moravě.

Předchozí ročník téhož »Jahrbuchu« (1929, seš. 4) přináší jména četných českomoravských vládyk a jiných osob, jež ve středověku byli ve službách rakouských pánů z Pucheimu.

P. Pčk.

Zprávy a drobnosti.

Dr. Jos. Jan Frič, předseda Národnohospodářského ústavu při Č. Akademii věd, vyznamenán byl čestnou cenou Wiehlovou a ve velké aule Karolina promován dne 3. června 1931 na čestného doktora přírodních věd. Oslavenec, jehož vynikající zásluhy tím doznavaly obzvláště uznání a ocenění, není neznám také naši obci rodopisecké: jestli vzácným strážcem vlastní pohnuté i krásné rodinné tradice a vydatatelem oněch »Paměti babičky Kavalírové«, o nichž jsme referovali již v roč. II. na str. 57. Díkem za vyznamenání čestnou cenou Wiehlovou promluvil Dr. Frič ve sborovém zasedání Národnohospodářského ústavu dne 6. května 1931 »O vzniku a rozvoji vlastního závodu«, kterážto přednáška vyšla tiskem podobně, jako vydala přírodovědecká fakulta Karlovy university »Průběh slavnostní promoce Dra Josefa Jana Friče ve velké aule Karolina dne 3. června 1931«. Přednáška o vlastním závodu je autobiografií, jež ukazuje práci sourozenců Fričových nejen ve zdech svého závodu, nýbrž i ve spojení s cinností národní, jmenovitě za války. Ale proslov, jež oslavenecky promluvil o své promoci, navazuje s oprávněnou hrđostí na rodovou tradici, na okolnost, že v slavné síni Karolina nejednou se již ozývalo jeho rodné jméno: »po prvé před více než sto lety, kdy tu hájil svoji doktorskou thesi mladý právník Josef Frič ze Slaného, zakladatel naší, v dobách probuzenských, patricijské rodiny«. V těchže zdech promování bratři Fričové Antonín a Vojtěch. A promovaný vzpomíná »dědova věhasu jako českého právníka a neohrozeného obhájce, jeho památného prvního návrhu české ústavy zemské r. 1848...« — »Všichni, nejen ti, jež jsem tu jmenoval, i jejich bratři a sestry, každý pracoval podle sil svých ke cti českého jména. Z nich nežije už nikdo — ruce jejich už nezlábám, ani ty Tvoje tvrdé ruce, moje maminko drahá! Požehnaná jest památka jejich. — Tak ke mně mluvila minulost!« — Nelze nám citovati celé ty uchvacující reminiscence nového čestného doktora, ale aspoň ještě tuto větu, kterou se obrací k budoucnosti: »U otcovy rakve... slibil jsem, že odkaž jeho pronesem ohněm života neposkvrněný. Od té doby zběhla hlava má a jeho štit čistý chráním dnes v rukou svých. Nebude-liž to jednou milá pohádká? A Vám, Magnificence, nálezeti budou za to díky, jestli se jednou — při vzpomínce na radostný den — vyjasní na chvíli oči mých vnuků. Také oni ponesou dále jméno otců svých. — Takové bylo moje myšlení

a úcta k rodnému jménu...«. — Tak promlouval u příležitosti své pocty muž, jenž proslavil nejen jméno své, nýbrž i své vlasti ve službách vědy, muž, který vlasti jen sloužil po celý svůj život a nic za to nezádal, naopak jí dal darem skvost hvězdárny ondřejovské. Dr. J. J. Frič jest živoucím dokladem, jak dovele nésti člověka lásku k rodu, jak velikou hodnotou pro jednotlivce i celek jest zdravá rodová tradice. Snad proto na světě je hůře a hůře, že ve veřejném životě čím dál tím méně jest mužů rázu Dr. J. J. Friče: po otcí Fričů, po matce Kavalírů ...

Ms.

Poslední potomek Kostků z Postupic. Podle zpráv denních listů zemřel počátkem prosince 1931 v Karlovci (Jugoslavie) profesor tamního reálného gymnasia Ivan Kostka ve věku 56 let raněn mrtvicí. Zvěčněl byl velkým lidumilem, podporoval jmenovité chudé studenty, jež posílával na vysoké školy do Prahy. Měl slavný pohřeb a místní Československá Beseda věnovala zvěčnělému věnec s nápisem: »Poslednímu potomku slavných českých pánů Kostků z Postupic«. Za takového se také sám považoval a pečetil — jako onen generál Jan František Kostka (1685—1761), jenž pocházel podle Sedláčkova článku v Ott. Sl. Nauč. z čáslavských Kostecků — erbem, v němž se spárovaly hrábě a za klénot měl rostoucí vlčí hlavu, nebo hráběmi ve štíte, na němž spočívá hraběcí koruna. Po převratu snažil se dosíti revindikace statků svému rodu zkoniškováných, ale upustil od toho dav se poučiti, že jednak v Československu není zákona revindikačního, jednak že Kostkové z Postupic bělohorskými konfiskacemi postiženi nebyli, a že Bohuš Kostka z Postupic, jemuž pro účast ve vzpourě 1547 zabráno bylo panství Litomyšl, zemřel o 10 let později bezdětek a jeho ostatní majetek spadl na krále. Odtud rod Kostků povaluje, se za vymřel. Snad zesnulý pocházel od oněch Kostecků-Kostků, jež uvádí Sedláček na uv. m. Ovšem prof. Kostka tvrdíval, že stať Sedláčkova není zcela správná, a že doklady o úplné posloupnosti chová jeho synovec Dr. Štěpán Kostka v Budapešti doposud. Tím zvěčnělý prof. Ivan Kostka ovšem nemohl být posledním svého rodu. Kolář, Heraldika str. 204, přiznává rovněž existenci »Kostků z Postupic posud v Uhrách žijících«.

Ms.

Příležitostný nález. Říčanský z Říčan. Aug. Sedláček uvádí na konci svého článku o tomto rodu v Ottově slovníku naučném (XXI. 699), že některí Říčanští jsou z pošlosti neznámé, některé že nelze vpraviti do rozrodu. Tak uvádí Františka Ferdinanda, jenž prý okolo r. 1707 »vyjel ze země a zahynul kdesi«. V touž době vyskytuje se v Bernhardsthalu v Dol. Rakousích (blíže moravských hranic) Arnošt svob. pán z Říčan jako soused a držitel svobodnického statku; byl ženat a počínaje rokem 1711 dal tamtéž křtití několik svých dětí, jimž vrchní liechtensteinského panství Rabenspurku se svou chotí a dcerou byli za kmotry. Ale neblaze tento Říčanský skončil: 3. října 1720 zabil svoji ženu Alžbětu, a za tento svůj čin pykal na popravišti: 12. ledna 1721 stát a jenom z milosti poprášeno mu pohřbení na hřbitově. Jeho statek dlouho byl pustý, až jej ujal Jan Hasička. Vdp. děkan Karel Bock, farář v Bernhardsthalu, sdělil s námi laskavě oba zápisys tohoto tak zle skončivšího potomka českého rodu: A.) »D. 3. Oktober 1720 defuncta: Frau Elisabeth Ržičzanin, Freyfrau, Nachbarin, occisa, aetas nescitur.« B.) »Am 12. Febr. 1721 gestorben: Ernestus Ržičan, Freyherr, Nachbar, decapitatus et ex gratia in coemeterio sepultus, 40 Jahre alt.« Tolik zvídáme ze stručných matričních zápisů. Snad jsou akta o tomto hrdelním procesu zachována v archivu knížete z Liechtensteinu ve Vídni, a vysvětlí nám nejen blíže smutný konec ratolesti starého a slavného rodu pánu z Říčan, nýbrž i jeho včlenění do říčanského rodu.

Ms.

Vochozkové vyskytují se ve vsi Boru u Třeboně (pův. Nová Ves na Boru) od jejího založení (v pol. 16. stol.). Ještě dnes vyskytuje se rod ten v této vsi a v okolí. Jistě, že vznik toho jména souvisí s jménem lesa, u této vsi, který

dodnes nazývná je Ochoz. Ve starých gruntovních knihách*) a seznamech poddaných**) panství třeboňského píše se Vochoska a teprve později ustaluje se způsob psaní Vochozka. Grunt Vochozkův přechází po třicetileté válce na více držitelů, kteří zase odcházejí, přijímajíce po něm jméno. Tak v r. 1695 dostal se na tento grunt jakýsi Vojtěch Loukota z Jílovic. Jeho děti již užívají jména Vochozka. Vojtěch Loukota s ženou Dorotou měl sedm dětí. Viléma * 1684; Justinu * 1686, Jakuba * 1689, Kateřinu * 1692, Dobiáše * 1700, Václava * 1702 a Vítu * 1703. Vojtěch Loukota zemřel 1704 a následujícího roku přišenil se k dceři Justině Vít Zárušovic, který zde dále hospodaří. Kateřina byla 1723 propuštěna, Dobiáš se r. 1722 přišenil do Cepu na živnost Hadáčovu a Vít byl 16.XII. 1730 propuštěn městu Třeboni, patrně na základě svých blízkých vztahů k Pavlovi Calaceny, primátorovi a známému stavitele třeboňskému, jeho žena a dcera, i on sám, byli výhradnými kmotry dětem Vítovým. Vít založil novou větev rodu Vochozků v Břilicích u Třeboně na nynějším č. 3; — 1731 s Marií Bičerovou a má děti Tomáše Mikuláše * 1731, Rosinu * 1734, Annu * 1737, Dorotu * 1741, Františka * 1749 a Adama * 1744. Nejmladší Adam převzal tuto živnost po otci, František založil druhou větev Vochozků v téže vsi. — A d a m pak s Marií Dindovou měl děti: Mariannu, Kateřinu, Tomáše, Josefa, Terezii, Voršilu, Alžbětu a Antonína * 1794. A ntonín zase převzal živnost a se svou manželkou — 1826 Rozinou Bublovou měl čtyři děti: Vavřince, Kateřinu, Alžbětu a Rozu. Prodělal tažení rakouské do Neapole, z kteréž doby udržuje se ještě dnes v rodě hodně zpráv. Živnost po něm převzal jediný syn Vavřinec, který byl posledním Vochozkou na této chalupě, jež zůstala v dalším držení rodu jen po přeslici. Dnes však žijí ještě v téže vsi dva z jeho čtyř synů, František a Martin ještě se svými vnuky, takže o vymření této větve strachu být nemusí. — Tak stala se obec Břilice u Třeboně druhým domovem rodu Vochozků a střediskem odkud se rozširovali tito do celého okolí, takže veškerý listinný materiál a matriky od r. 1731 oplývají jmény Vochozka.

Dr. Jos. J. Voneš.

Drobnosti. Pokusem, hodným následování jest Rich. Fischrův soupis biografický a částečně i rodopisný »Čeští spisovatelé a umělci z okresu mohelnického«, otiskněny v »Časopise vlasteneckého spolku musejního v Olomouci« XLIII (1930) str. 187—230. Zprávy uvedené jmenní tato jména: Vlastimil Ambrož, Vilém Barvíč, Jan Brtníček, František Červinka, Eduard Domluvil, Artur Drtil, JUDr. Richard Fischer, Jan Jan Havelka, Josef Kessler, PhDr. Jan Kühnel, Jan Kubíček, MUDr. Emanuel Kusý rytmista z Dubravy, JUDr. Wolfgang František Kusý, MUDr. Jan Lang, malíř, Stanislav Lolek, Jan Mollik, Anna Heidenreichová - Nevadbíková, František Sal. Píuskal - Moravíčanský, Antonín Smital, Jan Smital, P. Libor Scholz, Josef Tálský, Eduard Volek, JUDr. Karel Zivný. Bylo by si přáti, aby naše vlastivědné sborníky následovaly tohoto příkladu a přispěly tak podstatně k rozšíření vědomostí o vynikajících rodáčích svých krajů. — Genealogie myslivců - lesníků Angerů zaměstnává V. Barchánka v Československém Lese XI/1931, str. 122—124. Sleduje rod Josefa Angera, nar. r. 1799 v Hoře Sv. Sebastiána až do žijícího lesního rady Leopolda Angera. Slibuje však přinést zprávy o předcích z 18. století. — Rodinné hudební nadání v rodu Thiele z Čermné (Leukersdorf, soudní okres Ústí nad Lab.) sleduje od XVIII. století W. Plaschke v článku »Eine heimische Musikerfamilie« v »Beiträge zur Heimatkunde des Aussig-Karbitzer Bezirk« XI/1931, str. 28—31. V rodu jsou jak instrumentalisté tak zpěváci, ba i výrobci hudebních nástrojů.

*) Gruntovní kniha Bor, Schwarzenb. archiv Třeboň.

**) Siroťí knihy panství Třeboň.

— Hojných rodopisných zpráv dočítáme se v článku »Škola a rektorát pro senát«, uveřejněném Františkem Krestýnem v »Časopise vlasteneckého musejního spolku v Olomouci« XLIII. (1930), str. 258—281. Jsou tu uvedeny tyto rody: Beníšek, Dukát, Pastrnek, Příborský a Seidl.

Kjk.

Začátek některých moravských matrik. Uvedu zde data, kdy začínají matriky na některých farách moravských. Jediný rok značí společný rok pro všechny matriky, jinak nejprve uveden počátek matrik křestních, pak svatebních a konečně úmrtních. Fary jsou skoro všechny římsko-katolické. Albrechtice 1784, Bartošovice 1653—53—54, Brušperk u Místku 1657, Bystřice p. H. 1660, Domažlice u Přerova 1740, Dřevohostice 1657, Frenštát p. R. 1792, Frýdlant 1665, Hodslavice 1766, Hoštálková u Vs. 1769, Hovězí 1762—84—84, Lesná u Val. M. 1794—91—94, Libhošť 1778—84—84, Liptál u Vs. 1719, Loukov u Hol. 1784; Míštek 1693, Něm. Jasenice 1784, Nový Jičín 1627—27—73, Paskov 1746, Prusinovice 1755, Pržno (ev.) 1782, Rožnov 1796, Rychaltice 1642, St. Jičín 1674, Staříč 1661—56—61, Suchdol 1636—36—61, Štramberk 1627—1700—oo, Tlumačov 1629—1755—55, Trnávka 1785, Šenov 1633—39—57, Uh. Brod 1676—58—58, Vel. Petřvald 1785, Životice u N. Jič. 1709, 1690—89.

Dr. Ignác Horníček.

K článku »Náhrobky a epitafy v pražských kostelích« v minulém čísle časopisu uveřejněném, upozorňuje nás laskavě hr. Lanjus, že nápis č. 64 (str. 83) byl svého času P. A. Weingärtnerem pravděpodobně chybně čten a opsán a měl by znít správně: »Serapia e Salburg Baronissa Gotfridi a Salburg in Aichberg Baronis in Falkenstein« atd. atd. Datum má znít snad MDCIX, neboť Separaphia Habenschott vdala se 1606 X. 16. v Morbachu za Gottfrieda sv. p. z Salburgu († 1633, IX. 11.), který po smrti této své první manželky oženil se po druhé 1616, V. 15. v Št. Hradci s Marií Kateřinou v. Perwang, † na zámku Haus 1625, IX. 18.

Z. K.

Soupis rodopisců.*)

Kolín n. Lab. František Straka, maj. antikvariátu a obchodu starožitnostmi. Poslouží ochotně rodopisným tazatelům výpisy z kolínských matrik a dějin m. Kolína i okolí.

Dotazy a odpovědi.

I. Dotazy:

36. Šafalický (Pšovlický) a Kusý z Mukoděl. Zprávy o těchto rodech z doby před rokem 1600 hledám.
37. Porkert (Burkart?), městanská rodina, přišla do sz. Čech v 17. století snad z Bavor nebo ze Saska. Zprávy o ní hledám.

J. Pilnáček.

J. Pilnáček, Vídeň IV., Prinz Eugenstraße.

*) Redakce opětovně a důtklivě prosí za povšimnutí poznámky pod čárou na str. 125 t. r.! Kdo dosud nevyhověl, učin tak laskavě ihned!

38. **Dvořák.** Asi r. 1855 byli František Dvořák, * 31. 12. 1819 a Václav Dvořák, * 3. III. 1824, synové Josefa Dvořáka, rychtáře a Alžběty Preclíkové z Dlouhé Vsi u Rychnova nad Kněžnou v Uhrách. František byl v Nagy Banya. Jeden oženil se prý v Szegedíně s vdovou po mydláři. Vyprosuji si bližší zprávy.

Stanislav Dvořák, odborný učitel v Solnici.

39. **Rudolf, Rudolph.** Roku 1804 ženil se ve Velkém Boru u Horažďovic Konrád Rudolph s Apolonií Kaplánkovou. Ženich jest v matrice označen jako desátník pěšího pluku č. 25 »aus dem Darmstädtischen von Humbrig an der Om gebürtig«, čímž je méně nepochybné Homberg a. d. Om, ale pátrání po jeho křestním listu tam bylo dosud bezvýsledné, což je vysvětlitelnou, byl-li snad sám také synem vojína. Prosím o zprávy, jež by mne mohly uvésti na datum narození tohoto Konráda R., jakož i jakékoliv jiné zprávy o rodech Rudolfových.

Konsul Ing. Fr. Rudolf, Plzeň, tř. čes. legií 7.

40. **Zykmund.** Data o rodech: Zykmund (Zikmund) z Mnichovo-Hradištska, Spál. Poříčka, Plzně; Pössner z Klobucka, Spál. Poříčka; Perner z Tepelska, Plzně a Č. Budějovic; Steinbach z Horšovotýnska; Křepinský z Pelhřimovska, Plzně, Praha; Míšek z Rokycanská; Karel z Rokycanská; Kadlec z Blatenska, Plzně; Záka ze Zbraslavská; Kostelecký z Plzně — a rodinách s nimi spřízněných sbírá a doplňuje

Jiří Zymund, úředník, Praha II., Na Hrobci 5.

II. Odpovědi:

29. **Wiesinger.** Viz v Monatsblattu »Adler«, sv. X., str. 787 referát o knize Woher kommst Du?, v níž řada rodokmenů a dat o rodině Wiesingerů, jež se 1728 přestěhovala z Attersee do Ortenburka u Augšpurku. Ms.

34. **Gerl, R.** 1691 založil v Sušici Šebestian Gerl kapli u hřbitovního kostela P. Marie. V kapli Gerlovské jest dřevěné epitafium s obrazem Ukřižovaného, k němuž modlil se patnáct členů rodiny Šebestiana Gerla. Nápis:

„O Gottliebende Seel! Hie sihe und betrachte dass Ehrbahre geschlecht welches von dem Edl Ehren Vesten Herrn Sebastian Gerl und Rosina Gerlin, welche in Gott Endtschaffen den 2. November Anno 1691 Als vom Gott geregneten Eltern Herfürblühet: Der getrewen Nachkömmling nicht Allein diese Capell Auffgerichtet: sondern Auch zum Trost der Seelen mit Immerwährende Gottes Dienst fundiret. Dener folge du nach und bitte Gott für die abgestorbene. Anno 1693.“

Později připsáno: „Herr Sebastian Gerl, In Gott Seelig. Entschaffen, den 17. Octobris Anno 1696“.

V kostele je náhrobník: deska žulová 171 m vys., 0'88 m šíř. s nápisem: „Anno 1696 Den 17. Octr. Ist in Gott Gutschaffe Herr Sebastian Gerl Seines Alters 82 Jahr Und Seine Hans Frau Rosina Den 1. Novembri Anno 1691 Ihres alters 66 Jahr. Gott Gebe Ihnen Allen Ein Froliche Auffer Stehung“.

Erb: Krokev špicí vzhůru, v ní lilio, po stranách 2 hvězdy. R. 1684 Šebestian Görl z Huti Zejbizské přijat za mistra do cechu sladovnického v Sušici.

Kajetán Turek.

Rejstřík jmen

k ročníku III. Časopisu rodopisné společnosti československé v Praze.

NB. V tomto rejstříku nejsou obsažena jména, jež uvedena jsou beztak v abecedním pořadku na str. 14—17, 23—24, 39, 62—65, 138, 145—147.

z Adlaru 66	Batěk 108 sl., 139	v. Bohl 32
Adler 32	Beck 117	Bohuněk 118
Agnický viz Anický!	v. Beck 113	de Bois 108—113, 139
Albín 93, 94, 132, 134	Bečvář 92, 133	Bock 152
Albrecht II. 40	Bednář 85	z Borova 124
Aleš 85	Belen 30	Bosák 32
Alféri 37	Bělovský 124	Boucher 22
Althan, hr. 113	Bělý ze Svorškova 124	Bozděch 101—104
Althaus 78	Benišek 154	Božek 86
Ambrož 153	Beran 131	Brandt 120
Ančlik 86	Beránek 135	z Bránic viz Štos!
Anděl 85	Berka 122, 123	Breinl 120
Anger 153	Berka z Dubé 113, 131	Bresnitzer 32
Anický z Vosule 84	Bernheim 149	Brettner 32
Ankert 119	Berrick 32	Breuner hr. 139
Antonovič 86	Bezděk 117	Brislinger 31
Arbes 123	Bezděka 25—28	Brněnský 85
z Arco 83	Bezruč 123	Broškovec 102
Arnold 97	Bičer 153	Broulík 86
Arsaat 22	Bilek 32, 85, 130	Brousek 85
Augustin 81	Bílý 137	Brousil 86
Aujezdecký 86	Birago 126	Brožek 43, 49, 123, 127
Aukrop 101	Bírka z Násilí 90	Brožovský z Pravoslav- vu 117
Austalo de Sala 80	z Birnic viz Cecingar!	Brtníček 153
Baba z Chotěmic 19	Bisenberg 75, 76	Bruntálský z Vrbna 117
Baka 32	Bischoff v. Entzepichl 66	de Brussl 81
Balbín 36, 40	Bisom 32	Břeslavský 132, 133
Balcar 137	Bittner 32	Březan 121, 122
Barchánek 153	Bláka 102	Březina 85, 86
Barták 137	Blažek 30, 135, 136	z Března viz Hruška!
Barton 119	Blovský 70	Bubla 153
Bartoň 103	Blumentritt 32	Bubník 86
Bartoníček 119	Bočanek 85	Budák z Budákova 19
Bartoš 30	Böhm 31	Bütner 76
Barvič 153	Boetticher 38, 119	Bukovský (z Truže-
Básl 123	Böšken 32	
Bata 108	z Boguslavic 124	

- nic) 18, 19, 85
 z Bukšic 18
 z Buňova 124
 Burda 86, 123
 Burian (Burš) 86, 133
 Burkart 154
 Busek 30
 Buše 13
 Buzek 85
 Bydlo 12
 Bylanský 12
 Bystřický z Bystřic 89
 Canal, hr. 123
 z Canossy, hr. 113
 Caska 118
 Cecingar z Birnic 96
 Cedrych 128
 Celestýn 86
 Čihelna 86
 Čihlář 85
 z Cimburka 39
 Čísař 124
 de Sto Clemente 66
 Colloredo 31
 de Conninck 33
 de Crespi 76
 von der Cron 74
 Ctibor 86
 Cukr z Tamfeldu 42
 Cypríán 125
 Čabelík 12
 Čampl 129
 Čáp 125
 Čapek 85, 126, 137
 Čáslavský 94
 Častovec 91
 Čech 124
 Čejka z Olbramovic 92
 Čeládka 94
 Čenský 124
 Čermák 35, 111
 Černín z Chudenic 29,
     34, 86 sl.
 Černoušek 30
 Černý 29, 34, 35, 39,
     150
 Červinka 153
 Činovský 92
 Čížek 86, 117
 Debelka 135, 137
 Dekara 19
 Demuth 40
 Denšík 137
 Deport 22
 Dethieffis 22
 Deym ze Stríteže 142
 Dietl 119
 Dint 81
 Dívčický 19
 z Dlouhé Vsi 84
 Dlouhý 18
 z Dobrčic viz Říkov-
     ský!
 Dobrovský 123
 Dolanský 132
 Dolejšek 125, 126
 Dolejší 86
 Doležel 106
 Domečka 120
 Domluvil 153
 Dostál 35
 Doubek 86
 Doucet 143
 Douda 122
 Drahotský 42
 z Dražic 35
 Drbal 17
 Dreyschock 118
 Drley 135
 Drtil 153
 Dřímal 35, 117
 z Duban 90
 z Dubé 38
 z Dúbrav 153
 Dubravice 18
 Ducman 134
 Dukát 154
 Duras 117
 Dvořáček 85, 107, 116
 Dvořák 31, 86, 105,
     124—126, 155
 Dvořecký z Olbramo-
     vic 19, 84
 Eckstain 78
 z Ehrenfeldu viz Ly-
     sander!
 Eis 85
 Eker 132
 Eleder 86
 Elsnic z Elsnic 91
 Endrle 14
 Entheim 67
 v. Entzepichl 66
 Erben 96, 97, 98
 Erichleb 86
 Erpek 86
 Erstenberger 77
 Ettrich 137
 Falkenstein 83, 154
 Falta 131
 Faltus 40
 Fanta 103
 Feik 137
 Felix 128
 Femmrich 109
 Ferdinand II. 36
 Ferra 85
 z Feuersteinu 22
 Fiala 13, 86
 Figulus 33
 Fina 129, 130
 Finckh 120
 Firbas (z Husince) 31
 Fischer (Fischer) 85, 118,
     153
 Flaška 124
 Flavín (z Rottenfeldu)
     20, 34
 Formanů 12
 Forster 21
 Housek 135
 Francek 118
 Frankenstein 86
 Franta 86, 129
 Fresl 85
 Frič 93, 151
 Friedrich 120
 Fritz 32
 Früveger 144
 Fryček 86
 Frýda 12
 Führich 86
 Fugger 77
 Fuchs 32
 Fundulus 41
 Gally 32
 Gandanittan 82
 Ganszapf 77
 Garrigues 32, 33
 Gartner 134
 Gascard 22
 Gaston 23
 Gebert 86
 di Georgi 123
 Gerl 126, 155
 Gerštorf z Gerštorfu
     89
 Giboin 22
 z Glauchova 75
 Gloss 85
 Glover 34
 Goethe 119

- Graf z Gräffenburku** 116
Gregor 32
Gregora 19
Gregorius 137
Grejnar 84
Grohmann 117
 a Grossenau 82
Gruber 83
Gryspek z Grys pachu 130, 132

Habenrah 82
Habenscatt 82
Habenschott 154
Habermann 120
Hadač 42, 153
Haimbhausen 83
Hájek 29, 85, 149
Halla 119
Hamerník 85
Hampel 137
Hanslik 32
Hanzal 86
Hapl 86
Harant 38
Harrer 123
Hartig, hr. 75, 83
Hasička 152
Hasner 35
Hatzler 71
Havel 19
Havelka 153
Havlík 130
Hazuka 85
Heidenreich 153
Heis 103
Hejda 86
Hejl 135, 137
Hejzelna 13, 14
Hekler 142
Hellich 38, 122
Helwig 119
Henckl v. Donners-
 mark 74
Hendl 94
Herkules 92, 93
Hermann 85
Herth
Heřman 12
Heuberger 23
Hille 38
Hlaváček 86
 z Hébzí 18
Hoffmann 85
 z Hofkirchenu 113

Hogenauer 32
Hochhauer z Hoch-
 hauz 91, 93
Holický 124
Hollant 78
 ab Holstein 82
Holšán 86
Holy z Ponětic 124
Hora z Ocelovic 91
Horký 119
Horniček 104–107,
 117, 149, 154
Hořejš 86
Hošťálek z Javořic 134
Hostomský 103
Houska 86
Hozlauer z Hozlau 92
Hrabák 126
 z Hradce 81
Hradecký 85
 z Hradiště 124
Hranický 93, 95
Hrdina 34
Hrdlička 21, 98, 115
Hrnčíř 33
Hrobčický z Hrobčic
 89, 91, 92
Hron ze Sabinova 20,
 21
Hrubý 40, 113, 114,
 127, 149
Hruška z Března 91
Hryzák 86
Hzrání z Harasova 71,
 113
Hřivnáč 124
Hubart 86
Hubatius z Kotnova
 115
Hubert 84, 86
Hufar 133
Hus 30
 z Husince viz Firbas!
 z Hustiřan viz Záruba!
Hýsek 123
 z Chcebuze 131
Chilandarec 123
Chládek 85
Chleboun 118
Chlubický 40
Chlumecký 36
Chmelář 86
Chochol 86
 z Choltic viz Sedlnic-
 ký!
 z Choteč 124

Chotek z Chotkova 90
 z Chotěnic viz Baba!
Choustnický 19
Chrášťanský 101
Chytíl 40, 51, 52

Jablonský 33
Jagellonci 31
Janáček 32
Janda 118
Janecký 118
 z Janovic 130
Janour ze Strachnova
 31
Janoušek 35
Jaroměřický 129
Jelínek 12, 125
Jenšovský 128
Jerman 12
Jeřábek 23, 42, 144
Ježek 84
Jindra 86
Jíra 85
Jirák 135
Jirásek 35, 43
Jirous 86
Jiří z Poděbrad 20
Jiskra z Brandýsa 40
Jistrpský 31
 z Jiter viz Špulíř!
Jonáš 149
 z Jonu 92
 v. Jordan 32
Jsaert 22
Juda 131
Jukliček 137
Jungmann 85
Justr 103

Kadaňský 89
Kadeřávek 12
Kadlec 155
Kaisvinkler 122
Kaizl 123
Kalačeny 153
Kalaš 86
Kalirach 133
Kalousk 123
Kamareith 128
Kamenický 40
Kamenský 40
Kaminský 40
Kaplánek 154
Kaplíř ze Sulevic 86,
 87, 88, 91
Karafiatek 131

- Karas 124
 Karásek 18
 Karel 155
 Karlů 20
 Karták 86
 Káš 19
 Kašpar 52
 na Katově 19
 Kavalír 151
 Kavka 124
 Kavka z Říčan 131
 Kazda 86, 117
 Keller 92
 Kertlér 94
 Kessler 153
 z Kestřan 37
 Khuenburg hr. 22, 139
 Khul 85
 Kinský 36
 Kirchmann 102
 Kirchner 29
 Klaiz 142
 Klauser 29
 Klecanda 29
 Klee 86
 Klečata 86
 Klein 32, 120, 123
 Klemajer 131
 z Klenového 130
 Kleysterk 12
 Klicpera 96
 Kligel 144
 Klimeš 86
 z Kloubek 124
 Kmytka 124
 Kníže 12
 Knobl 32
 Kober 34
 Kocín 34
 Kocourek 17
 Kočka 125
 Körting 32, 120
 Kohout 86
 Kojecký 40
 Kokořovec z Kokořova 130
 z Kola 18
 Kolář 85
 Kolařík 142
 z Koldína 108
 Koleš 42
 Kolonna z Felsu 134
 z Kolovrat 42, 65, 89
     —91, 94, 121, 123,
     131
 z Kolsdorfu 75
 Komárek 130
 Komenský 33, 34, 41
 Kompast 32
 z Koněpas viz Krčma!
 Koníř 86
 Kopach 133
 Kopecký 12, 85
 Kostelák 12
 Kostelecký 12, 155
 Kostka z Postupic 40,
     152
 Kostomlatský z Vřesovic 74
 Kostrba 86
 Košín 143
 Koštál 85
 Kotulinský z Kotulína 97
 Kouč z Kouče 90
 Koudela z Žitenic 42
 Koukal 85
 Koukol 86
 z Kounic, hr. 109, 113
 Kouřimský 43
 Kousek ze Soběticek 95
 Kovář 85, 91
 Kozák 35, 91
 z Kozího 18, 19
 Kozlovský 131
 Koželuh 132
 Kožíšek 118
 Krajíč 86
 Krajíř z Krajku 31
 Kramoliš 117
 z Kraselova 18
 Kratochvíl 31
 Krause 77
 Krčma (z Koněpas)
     13, 31
 Křištůfek 118
 Kročín z Drahobějle 31
 Kroulík 118
 Kroupa 21, 85
 Krupský 83
 Krutina 86
 Křepinský 155
 Krejčí 132
 Krejčík 35, 39, 113,
     114, 116 sl., 125, 154
 Krestýn 154
 Kreza (Creza) 124
 Krinninger 41
 Křes 85
 Krísa 86
 Křišťan 30
 Kříženecký 127
 Kubálek 86
 Kubasta 119
 Kubeš 86
 Kubíček 153
 Kubín 86
 Kübl 31
 Kühndel 153
 Kuchař 86
 Kuchynka 12
 Kukla
 Kulhan 86
 Kuna 100, 101
 Kupec 30
 Kurc 126
 Kůrka 86
 Kurt a Senftenau 75
 Kurz 20
 Kusý (z Dúbrav,
     z Mukoděl) 153, 154
 Kvapil 123
 Kyšperský z Vřesovic 71
 Laad 123
 Labarre 22
 Laburda 86
 Ladislav Pohrobek 40
 Lamant 22
 Lambert 109, 139
 z Landsteina 18
 Lang 153
 Langer 32
 Lanjus hr. 154
 z Lanškrouna 124
 z Laškova 124
 Lederer 82
 Leipert 32
 Lekeš ze Sabinova 20,
     21, 84
 Leminger 14
 Leopold I. 147
 Leten 23
 v. Lewetzov 119
 Lhota 96, 97
 Libora 120
 Libra (ze Sabinova) 20,
     21
 Liemert 118
 Lilienblatt ab Lilienberg 82
 Lintner 17, 85
 z Lipnice 124
 Lipolt 90

- Líva 149
 z Lobkowicz 74, 89,
   94, 128, 132
 Löffler 32
 Logeois 22
 Loch z Prachova 94
 Lochnar 90
 Lokaj 18
 Lolek 153
 Lorenč 41
 Loukota 153
 z Loutkova viz Vr-
   chotický!
 Louvain 22
 Louženský 119
 Ludwig 120
 Lysander z Ehrenfeldu
   38
- Maass 123
 Macarius 12
 Mackh 67
 Mach 133
 Mácha 96
 Macháček 86, 115
 Machula 86
 Maier a Grossenau 82
 Májsner 142
 Makovec 85
 Makovský z Makova
   20
 Malý 118
 Mánes 51
 Manoušek 101
 Mareš 17, 38, 42, 86
 Marie Terezie 147
 Markovský 85
 Markus 54, 122, 127,
   128
 Maršan 127, 128
 z Martinic 71
 Martinů 86
 Masák 101
 Masaryk 32, 33
 Masářík 30
 Masson 22
 Mašek 150
 Mašíň 124
 Mašl 85
 Matiegka 56
 Matoušův 133
 Matyáš 36
 Mayer 35, 118
 Mayster 109, 139
 Mazáč 85
- Mazanc 85
 Mazánek 93
 Měděnec z Ratibořic
   84
 Meduna 86
 Melan 32
 Melena 86
 Melichar 85, 86
 Mencel de Kolsdorf 75
 Mendel 119
 Menigal 22
 Menšík 30, 86
 Merenský 42
 Merhout 34
 Merz 86
 Metla 101
 Metyš 118
 Metzl 86
 Michel 22
 Michna z Vacínova 75
 Miklas 32
 Mikoda 86
 Mikovec 116
 Mika 30, 86
 Mikš 137
 Mikulecký 118
 Milánský 74
 Minel 22
 Mišek 155
 Miškovský 116
 Mitis 151
 z Mladějovic 19
 Mladoš 12
 Mladota ze Solopisk
   35
- z Mnichu viz Smrká!
 Mokrý 142
 Molík 153
 Monstrel et 22
 Morávek 118
 Moravičanský 153
 Morzin 71
 Most(o) 80
 Mráček 117
 Mráz 18
 Mrázek 85, 122
 Muk 35, 118, 147
 Mužák 35
 z Myslína 18
 Myška z Buňova 124
 Myška ze Žlunic 90
- z Násilí viz Bírka!
 Naske 32
 Navrátil 122
- Nebuška 86
 Neder 117
 Nedolívka 85
 Německobrodský 95
 Němeček 86
 Neruda 86
 v. Nesselradt 71
 Nestával 86
 Nesweda 32
 Neumann 30
 Nevadník 153
 Neyprach 124
 Nikolav 140
 Nikrle 104
 Ninger 35
 Nittinger 143
 Nohava 86
 Nostic 131
 Novák 86
 Novotný 86
- Obořil 12
 Obst 35
 z Ocelovic viz Hora!
 Odložilík 29, 34
 Ogilvi 66
 Olbram ze Štěkče 19
 z Olbramovic 31; viz
   též Čejka, Dvořecký!
 Oliva 42
 Ondřej 85
 z Otaslavic 124
 Oudrcký viz Údrcký!
 Ovčička 84, 85
- Paďour 118
 Palacký 114
 a Palatino 70
 Paleta 86
 Pancíř 30
 Pařízek 86
 Pastrnek 154
 Páta 119
 Pátek 119
 Paur 92
 Pavel, car ruský 101
 Pavelka 118
 Pavlena 137
 Pavlík 137
 Pavlů 136
 Pejša 55, 56, 58
 Pek z Řimku 95
 Pekař 28, 36, 148
 Pelc 103
 Pelikán 113

- Perger 70
 Perkous 86
 Perlyth 142
 Perner 155
 Perwang 154
 Pešina 86
 Petera 95—99, 137,
     143
 Peterka 118
 Petr 42, 95, 123
 Petule 42
 z Peyeldorfu 113
 Pfahl 41
 Picart 22
 Piccolomini 126
 Piksa 42
 Pilát 119
 Pilnáček 31, 38, 41,
     124, 151, 154
 Pinkava 30
 Pirnbach 74
 Písecký 130
 Pišol 143
 Pitt 132
 Pittner 32
 Plaschke 153
 Plavecký 124
 Pleile 86
 Plümb 70
 Pluskal 153
 Podlipský 116
 Pöszner 155
 Pokorný 12, 85
 z Podolí 19
 Polák 91, 131
 Polavský 33
 Polesný 30
 Polizky 32
 z Ponětic 124
 Poplusz 137
 Popp 20
 Porkert 154
 z Postupic, Kostka 40
 Postýlka 86
 Potin 22
 Prachatický 85
 z Prachova 94
 Prasser 126
 Prášek 118
 z Pravoslavu 117
 Preclík 155
 Preininger 85
 Preis 85
 Prelhofer 94
 Prém 86
- Procházka 13, 36, 85,
     100, 128
 Prochec 66
 Prokécius ze Šnéberku
     84
 Promberger 39
 Proskowetz 102
 Protivenský 32
 Přehořovský 84
 Přenes 13
 z Přerova 19
 Přiborský 154
 Přibyl 86
 Přihoda 85
 z Pucheimu 151
 Puchl de Puchlberg 75
 Puchlmezer 143
 Puchmajer 99—101
 Purkhart 136
 Pusch 144
 Queißer 119
 Rabák 126
 Raif 102
 Randa 65
 Rašín 53
 Ratiborský z Chcebuze
     131
 z Ratibořic viz Mědě-
     nec!
 Rattay 101
 Rauffl 23
 Redl 32
 Reinarz 32
 Reinöhl 32
 Renát 124
 Renner 35
 Rérych 39
 Rewendl 134
 Reyl 137
 Rieger 114
 Rietaxa 74
 Richter 106, 137, 144
 Rind 18, 86
 z Risenburka 34
 Röder 119, 120
 v. Roerich 126
 z Rogendorfu 113
 Rohoznický 97
 Roch 143
 Rokycký 34
 Rosenmüller 29
 Rotkup (Rothkopf?)
     130
 Rott 116
- z Rottenfeldu viz Fla-
     vín!
 Roubal 85
 Roubík 34
 z Rožemberka 18, 20,
     84, 91
 Rubringer 110
 Rudolf 155
 Rudolf II. 20, 21, 28,
     36
 Ruppert 143
 Růžička 55
 Ryba 18
 z Rybán 19
 Rychtář 135
 Rypáček 86
 z Rzavého 19
 Řehák 30, 126
 Řepanský 134
 Řeřábek 130
 Říčanský z Říčan 131,
     152
 Říkovský z Dobřic 31
 z Řimku viz Pek!
 ze Sabinova viz Hron,
     Lekš, Libra, Smrčka!
 Sadeler 70
 Sakař 99, 139
 Salaba 121, 122
 Salburg 83, 154
 Saska 134
 Sauer 12
 Sedláček 52
 Sedlák 39
 ze Sedlce 18
 Sedlnický z Choltic 31
 Sekanina 123
 Selle z Strýčkovic 19
 Sellner 35
 Semler 32
 Senftenau 75
 Seeger 132
 Seidl 154
 Seik 86
 Sekerka (ze Sedčic) 86
     sl., 93, 134
 Semptner 103
 Setunský 86
 Sfortia z Arco 83
 Schiel 32
 Schindler 32
 Schlegel 117
 Schneider 32
 Schober 117

- Schöffl 34
 z Schönfeldu 29, 31
 Scholz 153
 Schreiber 32
 Schubert 126
 Schwanckler 76
 Schwarzbach 143
 ze Schwarzenbergu 31,
     122
 Schwidner 52, 53
 Schyba 124
 Silmon 86
 Sirotek 131
 z Sirštorfu viz Štolc!
 Skala 85
 Skočdopole 85
 Sklenář 89
 Skluzák 101
 Skorkovský 124
 Skřivan 85
 Skutil 117
 Sládek 66
 Slavata z Chlumu 81,
     90
 Slavyenský 124
 Slon 85
 Slouk 117
 Slovák 124
 Smetana 133
 Smetánka 19, 124
 Smítal 153
 Smířický 29, 113
 Smolek 118
 Smrčka 132
 Smrčka z Mnichu 18
 Smrká ze Sabinova
     20, 21, 84
 Smrž 86
 ze Soběticek viz Kou-
     sek!
 Sokolovský (ze Soko-
     la) 124, 144
 de Souches 113
 Soukeník 19
 ze Spauru, hr. 113
 Sperling 137
 Spiegel 76
 Sporck 42
 Stauner 40
 Stampa 77
 Starímský 136
 Stárek 12
 Steegh 70
 Steinbach 155
 ze Steinsdorfu 94
 Stiller 41
- Stieller 137
 Stloukal 28, 114, 148
 Stodola 17
 Storch 103
 Strádal 130
 ze Strachnova viz
     Janour!
 Straka 143, 154
 Strauch z Chlumku
     134
 Streit 86
 Strejček 116
 z Strýčkovic viz Selle!
 Střibrný 21, 119
 Stubick a Königstein
     71
 Suchánek 12
 Suchý 86
 Svatoslav 30
 Světlá 116
 Svoboda 34, 86, 126
 Svojš ze Zahrádky 34
 ze Svorvoka 124
 Sylva-Taroucca, hr. 123
 Symond 143
 Synek 39, 40
 Szolna 124
- Šafalický 154
 Šafařík 143
 Šafránek 128
 Šafler 85
 Šebesta 43, 127, 128
 Šedlbauer 150
 Šén 113
 Šermaul 131
 Šíhany (Šilhavý?) 124
 Šilenský 124
 Šimák 29, 34, 35, 113,
     116, 118
 Šimek 85
 Šimka 137
 Šimon 35, 118
 Širůček 85
 Šiškovský 85
 Šitra 85
 Škoda 35, 86, 118
 Škornice z Vosličné
     40
 Škrdle 118
 Škvrlík 135, 136, 137
 Šlechta 85, 119, 120,
     149
 Šlich 13
 Šlik hr. 89, 90
 Slovský ze Šlovic 90
- ze Šnéberka viz Pro-
     kécus!
 Šobr 35, 118
 Šofroun 103
 Špaček 85
 Šplíchal 118
 Šprlík 90, 95
 Špuliř z Jiter 19
 Šrakal 134
 Šrámek 86
 Šrank z Umoczk 124
 Štampach ze Štampa-
     chu 86, 93
 Šťastný 86, 124
 Štefl 91
 Štěch 86
 ze Štěkče viz Olbram,
     Volkéř!
 Štěpánek 150
 ze Šternberka 51, 91,
     123
 Štěstí 19
 ze Štítného 18
 Štola z Sirštorfu 93
 Štos z Branic 31
 Štubík z Kynigštějna 71
 Šváb 151
 Švanda 136
 Švehla 120, 122
 Švihovský z Risen-
     burku 34
- Tálský 153
 z Tamfeldu 42
 Tausch 80
 Teil 32
 z Telecích Hor 20
 Tenora 35
 Teply 29, 34
 Tertullier 22
 Thiele 153
 Thierry 22
 Thir 122
 Thun a Hohenstein 128
 z Thurnu 88, 133
 Tichý 126
 Tintéra 85
 Tischer 34
 Tkadlec 133
 Tomiček 119
 Tovačovský z Cim-
     burka 39
- Trhlý 19
 Trnka 85
 Trötscher 119
 Trojan 117

- Truhlička 85
 z Truženick viz Bukovský!
 Třeboňský 85
 Tschermák-Seysenegg
     120
 z Tučap 19
 Tupý 86
 Turek 38, 86, 155
 Tuzwald 85
 Tvaroh 30
 Údrcký z Údrče 92,
     129, 132
 Uhl 117
 Uhlíř 32
 Umlauft 31, 119, 128
 Unrur 92
 Urban 41
 Utěnhofer z Utěnhofu
     131
 Uzdář 21
 Váca 86
 Vacek 34, 86, 137
 z Vacínova 75
 z Valdštejna 29, 31,
     34, 36, 113
 Valenta 52
 Valkoun z Adlaru 66
 Valovský 19
 Vamberský 12
 Vaněk z Klobuk 124
 Vanke 85
 Vašta 86
 Vavák z Adlar 122
 Vávra 52, 137
 Vavroušková 35, 128
 z Vejkrtorfu 90
 Veltz 66
 de Vertema 71
 Veselý 86, 101
 Vestonia 78
 Vchynský ze Vchynic
     36, 91
 Vidhostický 129
 Vinkler 34
 Vítá 149; viz též:
     z Rzavého!
 Vitků 86
 z Vladěnína 124
 Vladky 122
 Vlach 19
 Vlasák 118
- Vlk 86
 Vobrořil 12
 Vodička 85
 Vodrážka 86
 Vogel 32
 Vochozka 152
 Vojáček 35, 117
 Vojtíš Saska 134
 Vojtíšek 113
 Vokšínek 96
 Vole 86
 Volek 153
 Wolf 29
 Wolfík 143
 Volkéř ze Štěkče 19
 Vondruška 86
 Voneš 125, 126
 Voráčický z Paběnic 118
 Vorel 86
 z Vorličné 40
 Vort 13
 Vosnick 136
 Voskogl 91
 z Vosule viz Anický!
 Vrána 35
 z Vraného 18
 Vránek 86
 Vrba 102, 118
 z Vrbna 117
 Vrchotický z Loutkova
     19
 z Vřesovic 71, 74
 Vybjral 39
 Vysekal 13
 Vyskočil, vladky 89
 Vzteký 94
- Wagner 32, 78
 de Wahl 67
 de Walderode 83
 Waldner 111
 Warmund 83
 Warzel 109, 110, 139
 Wasserkugel 91
 Waychet 139
 Weber ab Bisenberg
     75, 76
 v. Wehingen 151
 a Weidenberg 78
 Weidmann 109, 112
 Weichert 110
 Weinbrenner 32
- Weingärtner 65, 154
 Weisz 137
 Weleminsky 120
 Werner 32
 Wierling 83
 Wierzbowski 114
 z Wiesenberga (Klein) 32
 v. Winkler 32, 85
 Wisinger 126, 155
 Wolgner 85
 Wolkersdorfer 32
 Wopper 42
 z Württemberku 101
 Wunsch 119
 Wurm 86
 Wurmfeld 86
- Zahrádka 135, 136
 ze Zahrádky 34, 134
 Zachář 118
 Zachau 119
 Zajíc z Hazmburka 134
 Záruba 135, 153
 Záruba z Hustířan 31
 Zavfel 118
 Zdražil 12
 Zelender 90
 Zelenka 85
 Zeller 70
 Zháněl 40
 Zimmer 18, 86
 Zimmermann 32, 120
 Zinner 76
 Zipper 32
 Zuisch 32
 Zuman 34, 118
 Zwiefelhofer 99
 Zykmund 155
- Žák 155
 Žatecký z Vejkrtorfu
     90, 91
 Ždářský ze Ždáru 92, 93
 Žejdlík ze Schönfeldu 31
 Zeleznický 12
 Želízko z Boguslavic 124
 z Žitenic 42
 Živný 153
 Žižka 125
 Žižkovský 85
 Žloutek 135
 ze Žlunic viz Myška!
 Žlutický 95, 129, 139

NB. In dieses Register sind diejenigen Namen nicht aufgenommen worden, die ohnehin alphabetisch geordnet angeführt sind, u. zw. auf S. 14—17, 23—24, 39, 62—65, 138, 145—147.

NB. Dans le registre n'ont pas été compris les noms indiqués d'ailleurs dans l'ordre alphabétique à pages 14—17, 23—24, 39, 62—65, 138, 145—147.